

EMILY D. BEŇOVÁ

Temní anjeři

PRENASLEDOVANÁ

„Láska má neuveriteľnú moc. Moc, ktorá dokáže
vrátiť životu jeho chuť, šťastiu dôležitosť a láske
potrebnú sladkosť.“

E. D. B.

TA

1. Nový začiatok

Blížili sa moje dvadsiate tretie narodeniny a s nimi aj spln, ktorý mal všetko zmeniť. Serena chcela osláviť moje narodeniny už túto sobotu, teda zajtra. Trvala na tom, že ak sú to moje posledné narodeniny v koži človeka, musím ich osláviť naplno. Nemala som náladu na nijaké oslavy, hlavne preto, lebo spln sa mi už pár mesiacov pekne vyhýbal. To ma znepokojovalo a začínala som si myslieť, že u mňa nastal nejaký zlom. Že sa niečo pokašľalo a nikdy sa nezmením.

Bradford bol znova na cestách a my sme vedeli len to, že potomka pravej krvi Diakon ešte vždy nenašiel. To neveštilo nič dobré. Ak by sa preukázalo, že jeho potomok nejestvuje, udrel by ešte tvrdšie, a to nás všetkých desilo.

S Deanom som sa od toho dňa nestretla. Vlastne s nikým zo skupiny a bolo mi to ľúto. Zničila som priateľstvo medzi nimi a Bruceom a zároveň aj to svoje, no snažila som sa tváriť, že ma to netrápi.

Bruce si vzal zase do hlavy, že je nutné, aby som do svojho života opäť vpustila okolitý svet. Aby som začala chodiť medzi obyčajných ľudí, a nestratila tak kontakt s bežným svetom. A tak znova pripomenul návrh so školou. Chcel, aby som začala študovať. Znova a rovno od prvého ročníka na strednej.

Moje prvé myšlienky? *Zbláznil sa!*

Spočiatku som sa bránila, jedna škola mi naozaj stačila, no na tom, čo hovoril, bol predsa len veľký kus pravdy. Svet a ľudia v ňom mi chýbali. Zmena mi mohla iba prospieť, a tak som prikývla.

V škole som si našla priateľky Rebeku a Heder, ktoré boli totálne rozdielne, no s rovnako dobrým srdcom. Kamarátili sa už odmala a boli v mojom veku. Vďaka nim som nebola v triede jediná najstaršia.

Heder nastúpila do školy až teraz, pretože predtým na to kašľala a neskôr do cesty vstúpilo aj dieťa. Rebeka si dala odklad, pretože chcela mať od školy niekoľko rokov pauzu.

Rebeka žila s rodičmi veriacimi na všetky povery sveta a desaťročným bratom, otravnejším než muchy na banánovej šupke. O Heder som vedela akurát to, že bývala so svojou staršou sestrou, ktorá bola vydatá za pijana a pomáhala jej vychovávať ročnú Kirsten. Nikdy o sebe veľa nehovorila a o otcovi malej povedala akurát to, že ju opustil, len čo zistil, že je tehotná. Podľa Rebečiných slov bol zlodej, ktorý nikdy nerobil a lietal v predávaní drog.

Bruce ma zaviezol do školy ako každé ráno. Zastal na neveľkom parkovisku, otočil sa ku mne a pozrel sa von mojím oknom. „Myslím, že ťa už čakajú,“ okomentoval dve ženy, ktoré postávali pri lavičke pred školou a mávali mi. „Znova zostanú sklamané, keď nevystúpim,“ dodal a ja som sa naňho pozrela.

Usmiala som sa. Presne som si vedela predstaviť, aké budú sklamané, pretože zasa ostane sedieť v aute. Boli z neho nadšené asi tak ako polovica školy. Jednoducho bol predátor, ktorý mal sexepíl ako lovnú zbraň. „Nechce sa mi ísť do školy,“ vzdychla som si a on sa usmial.

„Chodíš do nej iba tretí týždeň a už sa ti zunovala?“

„Nezunovala, no radšej by som dnes zostala s tebou.“

„Je piatok a máš iba štyri hodiny.“

„A písomku.“

„Zvládneš to.“ Nežne ma pohladil po líci a venoval mi hrejivý úsmev.

„Fajn. Idem,“ odhodlala som sa a Bruce sa ku mne naklonil. Božkal ma, tak ako to vedel iba on, a potom sa odtiahol.

„O pár hodín tu budem ako na koni.“

„Budem na teba čakať.“ Otvorila som dvere a vystúpila. Pobožkala som si dľaň a vyfúkla mu pomyselnú pusu. Bruce ju zachytil, zovrel ruku do päste a priložil si ju k hrudi. Potom som už iba zavrela dvere a skôr ako som stihla vykročiť, obkľúčili ma Heder a Rebeka.

„Ahoj, ahoj,“ pozdravili ma spevavým tónom a mávli Bruceovi, ktorý opúšťal parkovisko.

„Každý deň tu stojíme a čakáme, že vystúpi, no on nič,“ zhodnotila Rebeka a vzdychla si.

„Ponáhľal sa,“ zaklamala som, no v tomto prípade bola lepšia lož ako pravda, ktorej by len ťažko uverili. Zostal v aute, pretože svietilo slnko.

„Učila si sa niečo na písomku z matiky?“ zaujímala sa Rebeka, len čo sme vykročili ku škole.

„Do polnoci. Ide mi prasknúť hlava.“

„Ja som sa do toho ani nepozrela. Chris zase chľastal a hádal sa so segrou. Kirsten vôbec nechcela spať,“ zúfalo povedala Heder a zívla do dlane.

„Mrzí ma to.“

Mávla rukou. „Už som sa zmierila so zlou známkou.“

„Ja som do toho síce nazrela, no neverím na osvietenie,“ odvetila Rebeka pobavene. „Matika mi nikdy nešla, takže najskôr pohorím. No mama mi dala tento prívesok.“ Ukázala na malý sklenený amulet zavesený na tmavej koženej šnúrke a potočila ho v prstoch. „Vraj mi pomôže.“

„Vaši sú naozaj trafení. Má ti pomôcť sklo?“ šomrala Heder a preletela pohľadom po prívesku, ktorý visel Rebeke na krku.

„To ti poviem až po matike,“ uzavrela Rebeka a schovala si amulet pod tričko.

O chvíľu sme sa ocitli v triede, a keď sme si sadali na svoje miesta, bolo pár minút pred začiatkom hodiny. Pripravila som si veci a skontrolovala čas na náramkových hodinkách. Môj spolusediaci William neprichádzal, a to sa mi zdalo čudné. Nechodil poza školu a už vôbec nemeškával, ale jeden nikdy nevie...

Školský zvonček zacvendžal a len čo sa s hlukom usadili aj poslední oneskorenci, vošla do triedy stará dáma s knihami v rukách a okuliarmi na špicatom nose.

Kamila Tramová, najprísnejšia profesorka v škole a, bohužiaľ, naša triedna.

Vlasy nosila vždy dôkladne učesané a jej hustá hriva pripomínala tvarom brokolicu. Pôsobila ako krutá a neprijemná vládkyňa temnej mágie a k jej vyzretému veku jej chýbal už iba hrb a zopár bradavíc na nose.

Ponad tenké okuliare sa pozrela po triede a v sekunde zmapovala všetky lavice. Do triedy sa ako veľká voda vrútila vyfintená spolužiačka so žuvačkou v puse a usadila sa do svojej lavice, akoby sa ani nechumelilo. To, že meškala, ju ani trochu neznepokojovalo.

„Som rada, že ste tu, slečna Donalová. Ktorý z vašich priateľov váš zdržal v posteli tentoraz?“ zaironizovala a celá trieda vybuchla do rehotu.

„Dostala som defekt. Preto meškám.“

Učiteľka našpúlila pery a smrkla. „Aby sa nestalo, že o niekoľko mesiacov uvidíme aj pozostatky tej nehody,“ odvetila a mne neušlo, ako Anna Donalová zagúľala očami a praskla bublinu zo žuvačky.

O modelke, akú zo seba robila, bolo známe, že strieda partnerov ako špinavé ponožky. Vždy prišla s menom nejakého iného, len aby sa pochválila. Pre mňa bola však iba fiflena, ktorá zo seba robila to, čo nebola.

„A čo pán William? Ten má dnes tiež sexuálne či postmenštruačné voľno?“

„Umrela mu mama,“ odvetil jeden zo spolužiakov, Harry, a v triede nastalo hrobové ticho.

Rozbúšilo sa mi srdce. Pocítila som súcit a žiaľ. Vedela som, aké je prísť o člena rodiny a prišlo mi ho ľúto. Pozrela som sa späť na učiteľku, ktorá prehovorila o niečo citlivejšie a rozdala nám písomky.

***

Ďalšie hodiny boli celkom uspokojivé, hlavne preto, lebo prvé tri ubehli ako voda. Posledná hodina nám akoby zázrakom odpadla, čo bolo asi najúžasnejšie. Zastupujúci učiteľ nás zaviedol do školského skleníka, kde škola pestovala vlastnú zeleninu, a dal nám náradie. Slávna šestka v zastúpení so *slečnou* Donalovou stála ako vždy bokom a šanovala si pestované nechty.

„Čo amulet? Pomohol?“ zaškerila sa Heder, keď sme podopierali náčinie a pozorovali okolie. V skleníku bolo dusno aj napriek tomu, že vonku nebolo práve najteplejšie. Po sklenených stenách stekala voda, no pôda pod našimi nohami bola úplne suchá.

„Mala som B-. Asi skutočne fungoval,“ odvetila Rebeka, podopierajúc hrable.

„Ja na povery veľmi nie som, no ten prívesok je pekný,“ zhodnotila som a Rebeka sa spokojne usmiala.

„Vďaka. Moja starká ho dala mame a tá zase mne. A ja ho dám jedného dňa svojej dcére.“

„A ak budeš mať syna?“ spýtala sa Heder a skôr ako Rebeka odpovedala, vopchala sa medzi nás Anna Donalová.

„Ten bezcenný kameň je váš rodinný klenot? Pcha! To ste teda poriadne pod úroveň,“ vysmiala ju. Postavila sa za Heder aj so svojou babskou skupinou a zatvárila sa povrchne.

„Strat' sa. Nik tu nie je na teba zvedavý,“ zavrčala Heder rázne.

„Prečo sa priateľíš s takými nulami, Madyne? V našej skupine by sa ti páčilo oveľa viac,“ zahlásila s rukami prekríženými na hrudi. „Ty si predsa niekto.“

„Peniaze nie sú všetko.“

„Ale určujú, kam patíš,“ odvetila namyslene. „Máš na viac ako na tieto dve...“ odmlčala sa a znechutene si ich prezrela. „No nič. Keď si to rozmyslíš, môžeš prejsť k nám. Bez nich, samozrejme,“ dodala s odporom a krokom manekýnok všetky jej pätolizačky vrátane nej odišli na opačnú stranu skleníka.

„Najradšej by som jej vytrhala všetky peroxidové vlasy. Mrcha!“ zasyčala Heder podráždene a buchla hrabľami do zeme.

„Kašli na ňu,“ povedala Rebeka ľahostajným tónom. „Madyne je s nami a my si ju nedáme.“

Usmiala som sa. „Nie som si istá, či by som chcela patriť medzi tie umelé inteligencie.“

„Pozor, riaditeľ,“ šepala Heder a všetky tri sme sa prinútili do práce.

„Baby, čo keby sme šli Williamovej mame na pohreb?“ šepala Rebeka. „Počula som, že bude v pondelok o desiatej ráno. Patrilo by sa. Hlavne tebe, Madyne.“

„Hlavne mne? Ako to myslíš?“

„Si jediná, s kým v škole kecá. Možno ťa považuje za svoju kamošku.“

„Hovorí so mnou len preto, lebo s ním sedím. Okrem toho neznášam pohreby. Will sa bude isto cítiť strašne. Nemyslím si, že by ma tam chcel vidieť.“

„Madyne má pravdu. Nikdy sme neboli priatelia. Najskôr by to mohol vziať ako nejaký výsmech,“ zvažovala Heder.

„Nevedela som, že mal chorú mamu,“ priznala Rebeka, ešte vždy predstierajúca prácu.

„Ja som nevedela ani to, že nejakú mal,“ skonštatovala Heder a pozrela sa naokolo. „Vzduch čistý.“

„Ozaj, Madyne. Zajtra máš dvadsaťtri. Čo by si chcela na narodeniny?“ spýtala sa Rebeka a usmiala sa na mňa.

„Nič.“

„Prestaň s tým. Každý niečo chce. Čo by si si želala ty?“

Naozaj bolo čosi, čo som si priaľa, no ony dve by mi to len veľmi ťažko splnili. Túžila som nájsť svoju mamu. To by bol pre mňa asi najkrajší darček.

„Tak vprav,“ súrila ma Rebeka a ja som sa rozhodla prevravieť.

„Poteší ma čokoľvek.“

***

Bruce ma už čakal v aute pred školou, preto som sa rozlúčila s babami a prebehla cez parkovisko až k nemu. Nastúpila som

do auta a len čo som za sebou zavrela dvere, pohli sme sa. „Ako bolo v škole?“ spýtal sa a ja som sa naňho podozrievavo pozrela.

„Dnes si vynechal svoje pátracie zmysly?“

„Snažil som sa. Nemáš predsa rada, keď t’a strážim.“

„Z písomky som dostala A+. A poslednú hodinu sme mali namiesto telocviku sexuálnu výchovu v podkroví.“

„Čo?“ Šok na jeho tvári sa dal nahmatať. Žeby naozaj nič nevidel. Nechcelo sa mi tomu veriť. „Vysvetlíš mi to alebo to mám z teba dostať mučením?“

Zasmiala som sa a chytila ho za ruku. „Náš telocvikár si zlomil nohu, takže sme namiesto cvičenia pracovali v školskom skleníku. Nič zaujímavé.“

„Takže nijaká sexuálna výchova?“

„Žiaľ.“

Zarazene sa na mňa pozrel. „Žiaľ?“

„Myslím, že sa mi málo venuješ.“

Zachechtal sa. „Stačí povedať a vytrasiem z teba aj dušu.“

„Fajn. Beriem t’a za slovo.“

Usmial sa a pobozkal ma na chrbát ruky. „Radšej mi povedz, čo si v tom skleníku robila.“

„Hrabala zemínu.“

„Ty si hrabala?“ Rozosmial sa, až sa mu triaslo celé telo.

„Čo je na tom smiešne?“

„Nič, ja len, že... nič,“ smial sa z plného hrdla.

„Čss. Myslíš si, že dievča z mesta nevie, čo sú hrable alebo hrabanie? Aby ste neboli prekvapení, pán Geere. Som v tom zručná.“

„Veď som nič nepovedal.“

„Posmievaš sa mi. To, že som vyrástla medzi blokmi, ešte neznamená, že práca v záhrade je mi cudzia. Starká mala záhradku a ja som jej tam pomáhala. A rada.“

„Veď ja ti verím, len ma to pobavilo,“ uzavrel a pozrel sa na oblohu. „Vychádza slnko.“

„Pod’me niekam, kde budeme sami. Chcem t’a vidieť v slnečnej žiare,“ požiadala som a Bruce bez slova vyhodil smerovku.

Keď zamieril k pobrežiu, od napätia mi zovrelo žalúdok. Na pláži sme boli spolu naposledy pred mesiacom a veľmi sa mi tam páčilo. Potešilo ma, že sme zamierili znova práve tam. Po chvíli sme sa ocitli na mieste a moje srdce sa šlo od radosti doslova zbláznit’.

Zastal na kamennom parkovisku a obaja sme vystúpili. Prikročil na moju stranu a chytil ma za ruku. Pobrali sme sa k majákmu, ktorý bol postavený na nánosoch kamenia, a ja som sa zhlboka nadýchla čerstvého vzduchu.

Vonku bolo príjemne. Letný vánok sa pohrával s mojimi vlasmi, a hoci slnko ako naschvál zastrel veľký mrak, bolo nádherne. Kráčala som po jeho boku až k vysokánskemu majákmu a z plných pľúc vdychovala slánú vlhkosť ovzdušia. Priviedol ma až k dverám, tam holou rukou roztvoril visiaci zámok a otvoril ošúchané dvere dokorán.

„Vlámeme sa sem?“ Toto bolo prvý raz, čo niekto ako Bruce, samotná uhladenosť, urobil niečo také bláznivé a protizákonné.

„Máš predsa rada adrenalín.“

„Čo ak sem niekto príde?“

„Tak ujdeme.“

Vstúpili sme dnu a začali vystupovať hore schodmi, ktoré akoby nemali konca. Keď sme došli až na samý vrchol, pľúca ma páľili ako po prekážkovom behu. Ten výhľad za to však stál.

Uprostred okrúhlej veže sa vypínal mohutný maják omotaný pavučinou a zapadnutý hrubou vrstvou prachu. S úžasom som si prezerala panenskú nedotknutosť prachu, ktorý ležal na veciach, a tajila pritom dych, aby som neporušila ani jediné zrníčko. Mala som dojem, že tu zastal čas.

„Maják sa nepoužíva už od roku tisícosemstosedemdesiatšesť, keď vyhorel. Po roku ho dal akýsi bohatý vojvoda opraviť, no už nikdy neprivilal žiadnu loď,“ prehovoril, stojac za mnou.

„Je tu prekrásne. A ten výhľad...“ Pri pohľade z okien som strácala reč.

„Chceš sa pozrieť von?“

Príkývla som.

Rozlomil ďalšiu kladku a usmial sa. Otvoril dvere a vtom mi do tváre šľahol horúci vzduch. Pred očami sa mi rozprestieralo mocné more a kde-tu v diaľke bolo vidieť nejednu kotviacu jachtu. Tesne nad vodou poletovali čajky a z rozvírenej hladiny sa vyhadzovali ryby.

Bruce sa oprel o stenu a stiahol ma chrbtom k sebe. Obopol ma rukami a zložil si bradu na moje plece. „Západ slnka je tu najkrajší.“

„Už si ho videl?“

„Ehm. Takmer pred sto rokmi.“

„A... sám?“

Zasmial sa. Vycítil význam navonok opatrnej otázky. Otočil ma k sebe, oprel ma o svoju pevnú hrud' a položil mi ruky na boky. „Ty si prvá žena, ktorú som sem priviedol,“ šepol a sklonil sa ku mne.

Naše pery sa spojili a v mojom tele zavládla túžba. Myslím, že cítil to isté, pretože sa pohol a pritlačil ma k stene majáka. Nepostrehla som, kedy ma pretočil, ledva som vnímala, že vyšlo slnko a rozžiarilo jeho prenádhernú pleť. Teraz som sa dokázala sústrediť len naňho a na nekonečné gombíky na jeho košeli.

Ani on neváhal. Rukami sklzol k opasku na mojich nohaviciach, no len čo ho povolil, stuhol a odtiahol sa. „Dofrasa!“ zaklial a začal sa zapínať.

„Je tam niekto?“ zvolal chrapľavý mužský hlas odkiaľsi zdola a mne zovrelo žalúdok.

„Doparoma!“ zakliala som tentoraz aj ja a načiahla sa za svojím opaskom. Chcela som ho zapnúť a tváriť sa, že sa medzi nami k ničomu neschyľovalo, no Bruce ma zastavil.

Schmatol ma za ruku a potiahol za sebou. Rozbehli sme sa dole a ja som pocítila, ako mi adrenalín rozčeril v žilách všetku krv.

Na úzkom schodisku, celkom dole, sme sa stretli so starým pánom, ktorý pri pohľade na nás zbledol. Uhol nám, no neodpustil si niekoľko otázok.

„Čo tu robíte? Ako ste sa sem dostali? Je to nebezpečné,“ kričal, no my sme nezastavovali. „Zavolám na vás políciu. Decká bláznivé,“ hromžil za nami.

Dole schodmi sme doslova zleteli. Spomalili sme, až keď sme sa konečne dostali na kamennú pláž.

„To bolo len tak-tak,“ šepala som, lapajúc po dychu. „Čo ak na nás zavolá políciu?“

Bruce sa zasmial a objal ma okolo pliec. „Neboj sa, to nám nehrozí.“

Prešli sme pomedzi skaly až do zátoky, kde bola taká modrá voda, až vyzerala rozprávkovy, a schovali sa za mohutné kamene.

„Chudák starký. Dostane z nás infarkt.“ Na jednej strane som cítila, že sme urobili hlúposť, no na druhej strane mi to pripadalo úžasné.

„A ja z teba, ak ťa hneď nebudem mať,“ oznámil dychtivo a vrhol sa na mňa, že som ledva stihla vydýchnuť.

2. Pocit neistoty

Keď zastal autom na osvetlenom parkovisku, vystúpila som a pozrela naňho ponad kapotu vyblýskaného porsche. Vystúpil, ticho zavrel dvere a prešiel na moju stranu. Objal ma okolo pliec a spoločne sme vykročili k domu.

V jeho náručí som sa cítila bezpečne. Keď bol pri mne, mala som dojem, že sa mi nemôže nič stať. Že som chránená jeho neviditeľným štítom nesúcim upokojujúcu auru. Bol mojím liekom. Mojou nenahraditeľnou značkou sedatív.

Hneď ako sme vstúpili do domu, do nosa mi udrela príjemná vôňa čerstvých kvetov porozkladaných po policiach a na stolíku uprostred rozľahlej haly. Bruce za nami zavrel vchodové dvere a zavetril nosom. „Máme návštevu.“

„Tamaru?“

„Nepoznám ho, no je to človek.“

„Človek a tu?“

„Je so Serenou.“

„Žeby jej host?“

Svihol rukou. „Netuším, no ideme sa naňho pozrieť.“

„Čo ak to Serena nechce? Čo ak je to len jej host?“

„V mojom dome je človek. Chcem o tom vedieť.“

Vyviedol ma hore schodmi a potom ma nasmeroval do obývacej miestnosti, kde sedela Serena a akýsi hnedovlasý mladík.

„Konečne ste tu,“ zapíšťala naradovane Serena a vyskočila na štíhle nohy. Aj mladík vstal a Serena obmotala svoje predlaktie okolo jeho. „Seth, dovoľ, aby som ti predstavila

svojho jedinečného brata Brucea. Bruce, toto je môj priateľ Seth.“

„Priateľ?“ zopakoval udivený Bruce.

„Rád ťa spoznávam, Bruce,“ riekol Seth a vystrel k Bruceovi na znak zoznámenia ruku.

Podľa Bruceovho výrazu, ktorý hovoril *nie si tu vítaný*, som čakala, že povie niečo nevhodné a arogantné, no na moje veľké prekvapenie si s ním potriasol rukou. Dokonca sa naňho zľahka usmial.

„Netušil som, že moja sestra s niekým chodí,“ povedal s jemne vyčítavým tónom. Samozrejme, že osoba, ktorej to chcel vyčítať, bola práve samotná Serena.

„Nechcela som hovoriť nič dopredu. A toto je Madyne. Bratova snúbenica.“

Snúbenica? Šokovaným okom som sa pozrela na Brucea, ktorý nechápavo mykol plec om a pozrel sa na mladíka.

„Teší ma, Madyne.“

„Aj mňa,“ zareagovala som a potriasla som mu ruku. Pripadal mi milý. Bol vysoký, hnedovlasý s jasne hnedými očami, zľahka opálenou pokožkou a tenkým pásiikom fúzov na brade. Odhadovala som mu tridsať rokov.

„Usadíme sa?“ navrhla trochu nervózne Serena a Seth sa ozval: „Mohol by som najprv použiť vašu toaletu? Samozrejme, len ak vám to nebude prekážať.“

„Isteže nie. Zavediem ťa tam,“ ponúkla sa Serena ochotne.

„Ospravedlňte ma,“ požiadal Seth a mlčky sa ruka v ruke odobrali na chodbu.

„Vedela si o tom?“

„Myslíš o Sethovi?“

„Takže vedela,“ uzavrel Bruce a zamračil sa.

„To, že ho sem privedie, som netušila.“

„Ako dlho sú spolu?“

„Asi tri mesiace.“

„Tri mesiace?“ zhrozil sa potichu. „Ťahá to s ním už tretí mesiac a ja sa to dozvedám až teraz?“

„To, že sa nám to rozhodla povedať, znamená, že je to medzi nimi vážne.“

„Nechápem, ako len mohla. Zaplietla sa s človekom. Znova,“ prskol pobúrene a ja som zmätene zamrkala.

„Ako myslíš *zaplietla*? Chceš tým povedať, že to, že sme spolu, je omyl len preto, lebo som človek?“

„S tebou je to iné.“

„Naozaj? V čom? Ja medzi ním a mnou veľký rozdiel nevidím. Teda, ak si odmyslím fakt, že je chlap.“

„S jedným človekom už chodila a neskončilo sa to dobre.“

„To neznamená, že sa to skončí zle aj so Sethom.“

„Rád by som vedel, kde ho, dofrasa, zbalila?“

„Nepáči sa ti?“

Na to mi už neodpovedal, pretože sa po chodbe začali približovať Seth a Serena. Sadli si na svoje miesta a nastalo ticho, ktoré bolo také dusné, až som mala dojem, že všetko naokolo sčernie.

„Takže, Seth,“ začala som, zachraňujúc situáciu, a on sa na mňa v napätí pozrel. „Čomu sa venuješ?“

„Som maliar,“ odvetil a Serena sa naňho s milujúcim úsmevom pozrela.

Maliar. Iste, veď mi o tom Serena hovorila.

„Vystavujem obrazy, ktoré aj predávam.“

„Vynáša to?“ spýtal sa Bruce, ktorý ho celý čas prepaľoval znepokojujúcim pohľadom.

„Áno, veľmi dobre.“

„Seth tu zostane cez noc,“ povedala Serena a Bruceovi podskočilo obočie.

„Nezostane.“

„Bruce,“ sykla som potichu a štuchla doňho lakt'om.

„Napadlo mi, že keď ma Madyne narodeniny a vy dvaja budete spolu... Chcem tým povedať, že by som sa tu cítila ako piate koleso na voze, a preto som Setha pozvala,“ vysvetlila Serena a Bruce sa zamračil ešte viac.

„Myslím, že takéto kroky by si mala riešiť najprv so mnou.“

„Som dospelá a...“

„To je v poriadku, drahá. Pôjdem. Nič sa nedeje.“

„Nie, Seth. Pozvala som ťa sem a zostaneš.“

„Serena!“ precedil cez zuby Bruce a vrhol na ňu pohľad, ktorý bol varovný a zároveň desivý.

„Bruce, môžeš na slovíčko?“ spýtala som sa potichu, no on neustále prepaľoval pohľadom iba Serenu, ktorá mu nemienila ustúpiť. Dotkla som sa jeho ruky, ktorú mal položenú na kolene, a on sa pohl. „Môžem s tebou hovoriť?“

Odvrátil pohľad od Sereny, no mne nevenoval ani jediný. Iba vstal a vyšiel na chodbu. Tiež som sa postavila a pozrela sa na Seta aj Serenu, ktorá mala slzy na krajíčku.

„Ospravedlňte nás. Hneď budeme spať,“ povedala som a nasledovala Brucea až do jeho izby. Tam som za sebou zavrela dvere a založila si ruky v bok. „Čo to do teba vošlo?“

„Nebude tu spať, a to je moje posledné slovo.“

„Myslím, že tvoja sestra je dospelá a vie, čo robí, takže...“

„Kašlem na to, či sa s ním vychrápe, alebo nie. Len nestrpím, aby ten človek spal v tomto dome.“

„Prečo nie? Zdá sa mi fajn.“

„Je to človek, Madyne.“

„Preto ho tak veľmi neznášaš? Lebo je len človek?“

„Neprekáža mi, že je človek. Hnevá ma, že ho sem priviedla.“

„Prečo?“

„Dočerta, vážne som jediný, kto nezabudol na to, že tu nie je v bezpečí?“

„Myslíš pred sebou?“

„Myslím pred Diakonom a Bradfordom. Ďalší človek v dome neprichádza do úvahy. Riskujeme už tým, že si tu ty, nebudem celú našu situáciu komplikovať ešte viac tým, že si sem moja zamilovaná sestra nast'ahuje toho mukla.“

„Ona si ho sem predsa nechce nast'ahovať. Pozvala ho na noc.“

„Nech idú do hotela, ak sa chcú spolu vyspať, no v tomto dome ten chlap cez noc nezostane.“

Dvere sa náhle otvorili a dnu vstúpila Serena. Bola naštvaná a prebodávala brata nevraživým pohľadom.

„Ako sa opovažuješ?“ sykla potichu na Brucea a pristúpila k nemu. „Nemáš ani najmenšie právo rozhodovať o tom, koho si sem pozvem. Seth je môj hosť a či sa ti to páči, alebo nie, zostane aj cez noc.“

„Ak sa toto celé skončí zle... ak sa Bradford dozvie, že máme pod strechou ďalšieho človeka...“

„Bradford je na míle vzdialený. Nemá sa to ako dozvedieť, a ty predsa uvidíš, ak by sa rozhodol vrátiť.“

„Dokáže blokovat' moje vízie a ty to vieš.“

„Seth tu zostane a ty sa tam teraz vrátiš a budeš sa správať normálne. Oplyvnila som jeho náladu a vnútila mu iné spomienky, takže z toho, ako si sa správal, si nepamätá nič. Dnes mu o sebe poviem všetko, no dovtedy sa budeš správať tak, akoby sa nič nestalo. Prosím,“ dodala na záver a Bruce zat' al zuby. Všimla som si to, pretože svaly na sánke sa mu tvrdo zavlnili.

„Ak sa toto skončí zle...“

„Neskončí,“ hlesla Serena s nehou a spojila ruky ako pri modlitbe. „Bruce, ja ho ľúbim.“

„A práve preto nechcem byť tým, ktorý ho jedného dňa bude musieť zabiť. Diakon neodpúšťa.“

„To sa nestane, Bruce. Seth by nikomu nič nepovedal.“

Len som tam stála a sledovala zúfalú Sereninu a znepokojenú Bruceovu tvár. Chápala som aj jedného, aj druhého. Bruce mal v mnohom pravdu, no Serena Setha skutočne ľúbila. Mala ho rada až tak, že bola ochotná riskovať a priviedla ho sem.

„Fajn,“ prikývol nakoniec Bruce, hoci mi bolo jasné, že to nerobí rád. „No nerátaj s tým, že ho zmením. Toto je len tvoj problém.“

Serena prikývla. „Keď to bude potrebné, vyriešim to sama.“

***

„Akým štýlom maľuješ, Seth?“ spýtala som sa, len čo sme sa vrátili a venovala som mu priateľský úsmev.

„Najradšej kreslím Pudské tváre. Snažím sa v nich zachytiť, čo skutočne vyjadrujú. Pocity a momentálne nálady.“

„Takže nič extravagantné či nadčasové?“

Zavrtel hlavou. „Skôr sa usilujem vystihnúť realitu.“

„Mohla by som tvoje obrazy niekedy vidieť?“

„Bol by som iba rád. Ak by ste chceli, mohol by som namaľovať aj váš svadobný portrét. Samozrejme, keď budete mať svadbu.“

„To by bolo skvelé, však?“ usmiala som sa na Brucea a ten zahabkal po slovách. Nakoniec sa však zmohol iba na súhlasné zahmkanie. „Čo ak by sme si otvorili víno a pripili si na zoznámenie? Bruce, rozliat by si?“

„Iste.“ Zaškeril sa na mňa a vstal, aby prešiel k baru s alkoholom. „Červené alebo biele?“

„Červené,“ odpovedala som prvá. Seth a Serena sa priklonili na moju stranu a Bruce nakoniec zvolil tiež to, čo ostatní.

Keď bol späť pri mne, zodvihli sme poháre a Serena predniesla krátky prípitok. „Tak na snúbencov a na to, že Madyne bude onedlho jednou z nás.“

„Na vás,“ nadhodil Seth a tichou miestnosťou sa roznieslo štrnganie pohárov.

„Na našu spoločnú budúcnosť,“ šepol Bruce, venoval mojím perám ľahký bozk a do ucha mi pošepkal: „Svoj darček ti dám až v nedeľu. Nechcem predbiehať.“ Potom sa odtiahol a mrkol pred seba. „Tak, Seth. Odkiaľ si?“

„Priamo z Washingtonu. Tam som sa narodil aj študoval. No zdedil som po starej mame malý domček v Londýne. Nie je taký honosný ako ten váš, no nie je ani úplne všedný. Uvažujem nad tým, že keď sa jedného dňa ožením, presťahujem sa doň,“ skonštatoval pokojne.

„A čo hovoríš na tento dom?“ spýtala sa ho Serena a on sa usmial.

„Musím uznať, že tento zámok ma nadchol. Fascinuje ma história a v tomto dome to ňou priam dýcha. Vaše záhrady, vzhľad domu, dokonca aj tu dnu to kričí dejinami. Keď som sem vstupoval, naskočila mi husia koža. Nie zo strachu. Skôr z ohúrenia a rešpektu, ktorým tento zámoček pôsobí. Toto miesto je ako stvorené pre záhady.“

„Záhady?“ zopakoval Bruce udivene.

„Tento zámok vo mne evokuje veľmi veľa pocitov. Je tajomný a fascinujúci. Mohol by som niekedy neskôr vidieť aj jeho zvyšok?“

Bruce nespokojne zdvihol obočie. „Toto nie je múzeum. Nemyslím si, že by tu bolo niečo zaujímavé.“

„No tak, Bruce. Iste, že by si mohol,“ uzavrela Serena a jemne sa na svojho priateľa usmiala. „Bude to zábava. Priznám sa, že v mnohých izbách som ani ja sama dlhé roky nebola,“ zašveholila Serena nadšene.

„Rada sa pridám,“ priznala som a pozrela sa na svojho anjelského upíra. „Ty, Bruce?“

Skôr ako prehovoril, zagúľal očami. „Iste, zlatko. Ukážem Sethovi aj naše pivnice a mučiareň. Tam je histórie habadej.“

Seth znepokojnene zamrkal.

„Iba žartuje,“ zasmiala som sa.

„Myslíš?“ spochybnil moje slová a ja som sa naňho varovne pozrela.

„Mučiareň by ma vlastne zaujímala. Počul som, že v týchto starých zámkoch mal panovník vždy jednu pre každý prípad,“ komentoval Seth.

„To je pravda. Dokonca ti môžem ukázať pivničnú miestnosť, kde kedysi prečkávali deň upíri. Aspoň podľa legendy,“ povedal môj upír a Serena zbledla ako papier.

„V tomto dome bývali upíri?“ Seth doslova vytreštil oči. Dychtil po nepoznanom ako žobrák po kúsku chleba.

„Boli to len legendy, Seth,“ zasmiala sa Serena.

„Veríš na upírov, Seth?“ spýtal sa Bruce priamo a Serena doslova onemela. Ani ja som nedokázala prehovoriť. Len som

tam sedela a snažila sa pochopiť zmysel jeho otázky. Kam tým smeroval a čo sa tým snažil dokázať?

„Upíri sú iba mýty. Nejestvujú. Napríklad taký Dracula. Nebol upír, iba krutý vojak. Časom mu dali meno Tepes, čiže narážac na kôl. Preslávil sa svojou krutosťou a tým, že ľudí, ktorí sa mu neuklonili alebo nesplnili jeho požiadavky, nechal naraziť na kôl.“

„Teórie sú rôzne,“ povedal Bruce a Serena naňho vypleštila oči. „Ja v existenciu upírov verím.“

„No tak. Nik predsa nežije večne,“ zasmiala sa Serena, aby odľahčila napätú atmosféru a prerušila ich nebezpečný dialóg.

„Mňa teória večného života vlastne vždy fascinovala,“ priznal bez ostychu Seth. „Som tak trochu sklamaný, že upíri boli iba mýty, ktorými sa strašili malé deti. Vždy som tajne veril, že existujú,“ vyhlásil a v mojej hlave sa vzbúrili všetky myšlienky.

„Prečo si v to dúfal?“ zaujímalo ma.

„Ani neviem. Možno som chcel byť jedným z nich. Predstava večného života je predsa lákavá.“

„Zmenil by si názor, ak by si žil dve storočia.“

„Bruce,“ šepala som a silene sa naňho usmiala. Serena medzitým upútala Sethovu pozornosť a začali sa medzi sebou potichu zhovárať. „Čo to do teba vošlo?“ spýtala som sa Brucea varovne a on zdvihol obočie.

„Len ho testujem.“

„Pohybujes sa po tenkom ľade.“

„Ten nič nevie, je to len rojko. Ak by poznal pravdu, zutekal by.“

„Určite tvoju sestru Púbi a prijme ju takú, aká je.“

„O tom dost' pochybujem, no je to ich vec.“

„Prečo si taký protivný? Toto predsa nie si ty,“ šepala som s úsmevom, aby Seth nepostrehol našu tichú výmenu názorov, a Bruce sa na mňa tiež usmial.

„Len nechcem, aby jeho príchod stiahol dole aj teba.“

„To sa nestane,“ uzavrela som s úsmevom a Serena sa potichu zasmiala nad tým, čo jej povedal Seth.

V obývačke sme sedeli ešte hodný kus večera a zhovárali sa takmer o všetkom. Seth hovoril o sebe, o svojej rodine, škole a práci a Bruce zase čo-to o sebe. Čas bol však zlým súperom, a keď padla prvá fľaša vína, zmocnila sa ma únava. Pozrela som sa na Brucea, ktorý okamžite pochopil a bez námietok prikývol.

„Serena, nehnevaj sa, no je veľa hodín a ja som dost’ ustatá,“ priznala som a ona s pochopením prikývla. Vstala som, Bruce urobil to isté a hneď po ňom sa postavili Serena aj Seth.

„Pokojne bežte. My dvaja ešte chvíľu posedíme. Máme si toho ešte čo povedať,“ riekla Serena a usmiala sa na nás.

Mávla som jej a potom sme s Bruceom opustili obývačku.

„Čo naňho hovoríš?“ spýtal sa ma Bruce, len čo sme osameli. „Zdá sa, že je naozaj fajn.“

„Tvoja sestra ho ľúbi. Len na tom záleží. Nezabúdajme ani na to, že Serena sa len vďaka nemu konečne dokázala odpútať od spomienok na Rolanda. Zaslúži si byť šťastná.“

„Čo ak nie je ten pravý? Ved’ ešte ani nevie, čo je Serena zač. Čo ak ho pravda vydesí a opustí ju?“

„Potom ju neľúbil tak, ako by mal a nezaslúži si ju. No to musíme nechať na nich. Ja budem dúfať, že jeho láska bude oveľa silnejšia ako strach z pravdy,“ uzavrela som a otvorila dvere na svojej izbe.

„Ak ju bude ľúbiť aspoň spolovice tak ako ty mňa, nedbám. No čo ak jej ublíži? Čo ak ju zraní? Vytrpela si už dost’,“ premýšľal, vstupujúc do izby za mnou. „Ešte šťastie, že s tebou to bolo jednoduchšie,“ zhodnotil s úľavou, a keď som za nami zavrela dvere, pritiahol ma k sebe. „Čo by som len bez teba robil?“ zavzdychal a rukami sklzol k môjmu zadku.

„To, čo predtým. Žil aj naďalej nudným životom,“ odfrkla som so samozrejmosťou a vymanila sa z jeho hrejivého náručia. „Chystám sa do sprchy. Ideš so mnou?“

Uškrnul sa a vykročil za mnou. Precupotal do kúpeľne a hneď ako som za nami zavrela dvere, do tváre mi stúplo teplo. „Na pláži si sa nečervenala,“ podotkol pobavené a moje líca zahoreli ešte viac. „Celú si ťa vyumývam a potom uložíť do posteľe.“

„Najskôr by sme mali začať krvou,“ pripomenula som odhodlane a Bruce pokrútil hlavou.

„Dnes nie,“ zamietol a pustil ma. Podišiel k vani a pustil vodu.

„Je predsa piatok. Robíme to každý piatok.“

„Viem, no... Len si myslím, že by si potrebovala zabudnúť na všetko zlé, čo sa ti stalo, a tým, čo ti robím, ti to iba pripomínam.“

„Pri tebe je to iné. Ty mi nijako neublížuješ. Okrem toho som si všimla, že si po mojej krvi istejší. Nemôžeme to teraz nechať len tak.“ Nechcela som, aby sa to medzi nami znova pokazilo.

„Želám si, aby sme s tým prestali. Úplne.“

Bolo to, akoby mi povedal, že sa mesiac neuvidíme. Šokovalo ma to a zároveň vydesilo. „Nemôžeš to všetko teraz len tak stopnúť, Bruce. Veď nám to už fungovalo.“

„A o to ide. Možno je načase skúsiť to aj bez tvojej pomoci. Naučiť sa byť s tebou bez krviprelievania.“ Pohladel ma po tvári a pokračoval. „Madyne, ľúbim ťa a nechcem ti viac ubližovať. Skúsime to teraz bez. Okej?“

Chvíľu som to zvažovala. Viac bolo záporov ako kladov, no vedela som, že mu to nevyhovorím. Prikývla som.

3. Najkrajší dar

„Seth už vie, kým Serena je,“ povedal Bruce pokojne, keď sme ležali vo vani. „Práve teraz mu to povedala,“ skonštatoval a ja som zodvihla hlavu z jeho pleca a pozrela sa na naše prepletené ruky.

„Ako to prijal?“ Srdce som mala až v krku a hrud' zovretú takou silou, že som ledva dýchala. Bola som nervózna, akoby šlo o mňa a nie o Serenu. Asi to bolo tým, že mi na jej šťastí tak veľmi záležalo.

„Najprv si myslel, že žartuje. Vysvetľovala mu, že je to pravda, no on jej nechcel veriť. Žiadal dôkaz. Serena sa práve poranila a on stuhol, keď sa jej ruka okamžite zahojila,“ komentoval, čo videl, a ja som ho v napätí počúvala. „Nevyzerá to dobre,“ zhodnotil po chvíli. „Je vystrašený. Odchádza,“ dodal na záver a jeho sklovitý pohľad sa sprítomnil. „Nechce o nej už ani počuť. No prečo mu nevymaže pamäť? Na čo čaká?“ znepokojoval sa.

„Daj jej čas. Možno to ešte urobí.“

„Nie, on chce odísť. Serena mu volá taxík. Je zúfalá, ale drží sa.“

„Och, nie. Iste sa cíti strašne. Možno by som mala ísť za ňou a trochu ju povzbudiť.“

„Nie. Rada by bola sama. Keď Seth odíde, pôjde do lesa. Potrebuje sa trocha vyzúriť,“ komentoval, čo sa bude diať.

„Bože, musí sa cítiť hrozne a pritom mi ten Seth pripadal celkom sľubne.“

„Ten chlap si ju ani trochu nezaslúži. Najradšej by som zletel dole a dolámal mu všetky kosti.“

„Ou, to nie,“ zdesila som sa, lebo som vedela, že by bol toho schopný. „Nechaj to na svoju sestru. Toto si musí vyriešiť sama.“

„Prečo mu však nevymaže pamäť? Na čo čaká? Chce ho nechať odísť len tak?“

„Je to ich vec. Nesmieš do toho zasahovať.“

Oprel si hlavu o okraj vane, pozrel sa na strop a s náznakom únavy vydýchol. „Máš pravdu. Nemám nijaké právo miešať sa do jej života, aj keď si myslím, že by som možnože mal.“ Znova ma objal a pokračoval v máčaní mojej pokožky napitou hubkou. „Toto musí poriešiť sama,“ uznal napokon a pobozkal ma na plece.

Pri dotyku jeho pier mi telom preletel záchvev, ktorý s istotou pocítil a pobozkal ma znova. Tretí bozk presunul na šiju, potom ucho, líce, a keď sa naše pery spojili, realita zmizla. Lavačkou mi sklzol po ramene až pod hladinu spenenej vody a zamieril priamo nadol. Končekmi prstov prešiel po pokožke na bruchu, a keď zišiel úplne dole, zalapala som po dychu.

„Roztiahni nohy. Ešte,“ šepol priduseným hlasom a moje telo urobilo, čo žiadal. Až potom sklzol rukou na dno a prenikol do mňa jedným prstom. Z hrdla mi unikol zradný ston a v mojom vnútri sa rozlialo teplo. Pravačkou sa pohol k môjmu prsu, aby ho zovrel, a ja som znova zalapala po dychu. „Si pripravená na milovanie?“ poštekľil ma dychom na ramene, kde znova spočinuli jeho pery, a skôr ako som stihla prikývnuť, vsunul aj druhý prst.

Zhlboka som sa nadýchla a položila hlavu späť na jeho plece. Zvnútra som doslova horela. Rytmické pohyby jeho prstov ma privádzali do stavu bezmocnosti. Teraz existovalo iba vzrušenie, ktoré sa neustále stupňovalo.

„Lahni si naproti. Tvárou ku mne,“ požiadal zastreným hlasom plným vzrušenia a pustil ma.

Neváhala som ani sekundu. Otočila som sa tvárou k nemu a pohodlne sa oprela.

Bruce sa presunul ku mne, nado mňa, rovno medzi moje rozkročené nohy a pobožkal ma na pery. Jeho pevná mužnosť narazila na miesto, ktoré ho s nedočkavosťou očakávalo a ja som ho objala okolo ramien.

Milovali sme sa dlho, a hoci som mala strach, že sa Bruce v tom najneočakávanejšom okamihu zmení na predátora, ktorý všetko pokazí, moje obavy boli zbytočné.

Bruce bol celý čas úplne pokojný a ani jediný raz nezaváhal. Svoje druhé ja držal pevnými rukami a pre mňa to bolo ako malé víťazstvo.

***

„Tak už mi povieš, čo by si si želala na narodeniny?“ spýtal sa ma, keď sme ležali v mojej posteli a ja som si ukladala mokrú hlavu na vankúš.

„Myslela som si, že pre mňa dar už máš. Veď si niečo hovoril o nedeli.“

„Áno, mám, no aj tak by som rád poznal tvoj názor.“

„Veľmi dobre vieš, že nechcem nič.“

„Čo povieš na nové auto?“

„Auto?“ zopakovala som šokovane.

„Viem, že to nie je ktovieako originálne, no potrebuješ ho do školy. Aspoň by si nemusela byť odkázaná na mňa.“

„Nechcem auto. A som rada, že ma vozíš.“

„Vždy na to nebudem mať čas. Jedno som už vybral. Nežerie veľa a sedí sa v ňom pohodlne. Má automatickú prevodovku.“

„Bruce, spomal. Nechcem, aby si mi kupoval auto.“

„Prečo nie?“

„Pretože... Hovoríme o aute. O dare, ktorý stojí oveľa viac ako kytica kvetov.“

„Kvety už nie sú originálne. Okrem toho potrebuješ auto a ja viem, že aj keď si teraz proti, len čo ho zazrieš, budeš ním nadšená.“

„Bruce, naozaj si nemyslím...“

Umlčal ma prstom na perách a usmial sa. „Jednoducho ti ho kúpim a ty ho prijmeš. A bez rečí.“

„Ale...“

„Psst!“ sykol a pritlačil mi prst k perám ešte odhodlanejšie. „Nehádaj sa so mnou,“ požiadal a znova sa spokojne usmial.

„Mám však jednu podmienku,“ zamumlala som cez jeho prst a Bruce prižmúril nebovomodré oči.

„Dá sa jej nejako vyhnúť?“ spýtal sa opatrným hlasom, a keď som zamrmlala odpoveď, zložil prst. „Tak dobre. Akú?“

„Pozri niečo lacné. Hoci aj s vyblednutým lakom a hrdzou.“

Bruce zdvihol tmavé obočie a na malý moment sa odmlčal. Asi mal pocit, že iba žartujem a čakal, kedy sa rozosmejem. Keď sa nič také nestalo, prehovoril: „Mám ti dať auto bez záruky? Akože mám trpnúť zakaždým, keď na tom šrote niekam pôjdeš? Zabudni! Keď ti kúpim auto, tak spoľahlivé. Žiadne kopy železa polepeného iba lacnou lepiacou páskou.“

„Aj tak si nemyslím, že je to dobrý nápad. Po tej nehode si za volant už asi nikdy nesadnem, takže mi vlastne ani nebude prekážať, ak mi žiadne auto nekúpiš.“

„Aj skúsenému šoférovi sa môže stať nehoda.“

„Skutočne? Koľkokrát sa stala tebe?“ ut'ala som a on zneistel.

„Hm. No...“

„Ani raz!“ vyriekla som zaňho.

„Nemôžeš sa so mnou porovnávať. Ty si zraniteľná.“

„Keď ma zmeníš, nebudem,“ pripomenula som a on začal ako naschvál o svojom.

„Chcem, aby si mala bezpečné a spoľahlivé auto.“

Vedela som, že toto nikam nevedie. Auto by mi kúpil tak či onak. Preto som sa vzdala vzdoru a prikývla. „Tak dobre. Kúp mi drahé a spoľahlivé auto, no prijmem ho iba pod podmienkou, že ti ho začnem splácať.“

„Splácať?“ vyprskol šokovane. Ak by pil, zaiste by mu práve teraz zabehlo. „Madyne, ty... Zabudla si na to, čo znamená slovo *dar*?“

„Viem, čo znamená dar, no auto nie je dar. Nie v mojom svete.“

„Lenže už nejaký čas žiješ v mojom svete a ja by som bol nesmierne rád, ak by si ho prijala aj s jeho výhodami.“

„Budem ho splácať.“

„Prečo si taká tvrdohlavá?“

„Ber alebo nechaj tak,“ ut'ala som nekompromisne a on sa pobavene zasmial.

„Vyjednáváš so mnou?“

„Dará sa mi?“

„Nie! Je to dar, a tak to aj zostane. Aká farba by sa ti páčila? Červená?“ opýtal sa spokojne a vo mne to ešte viac zovrelo.

„Nechcem od teba auto, kým nepristúpiš na môj protinávrh.“

„Máš pravdu. Strieborná by bola šik,“ rozhodoval za mňa.

„Strieborná metalíza a tmavé sklá. Keď sa zmeníš, budeš tie sklá potrebovať,“ uvažoval bezstarostne ďalej.

Pochopila som, že akékoľvek slová boli zbytočné. Aj tak by trval na svojom. Pošúchala som si unavené oči a on sa sklonil ku mne a pobozkal ma na vlasy. Chvíľu sme iba ležali a hľadeli na strop. Medzi nami plápolalo upokojujúce ticho a ja som si spomenula na Serenu a Setha.

„Čo robí Seth?“

„To neviem, nevidím ho, no nie je tu.“

„A čo robí Serena?“

„Je na love.“

„Stále?“

Prikývol.

„Mám jednu otázku, na ktorú myslím už dlho.“

„O čo ide?“

„Ak by sme mali spolu bábätko... Neprerušuj ma, prosím. Myslím to čisto teoreticky. Bolo by dhampírom, však?“

Prikývol, hoci nechápal, kam svojou otázkou mierim a podľa toho, ako sa tváril, som vedela, že čaká na najhoršie.

„Každé moje dieťa by bolo upírom?“

„Iste. Som upír, takže každé z našich detí by bolo ako ty.“
Z jeho úst to znelo doslova lahodne. *Naše deti*. Až mi to rozochvievalo dušu.

„A keby som mala dieťa s niekým iným? S človekom? Nemrač sa hneď. Len sa pýtam, aby som v tom mala jasno.“

„Ak by si mala dieťa s človekom, bolo by človekom. To, aké bude tvoje dieťa, závisí od otca,“ vysvetlil trpezlivo. „Ak by si mala dieťa s upírom alebo poloupirom, bolo by vždy poloupirom. Iba s ľudským mužom by bolo tvoje dieťa čisto ľudské. Pri plodení zanecháva svoje najhlavnejšie gény práve muž.“

„Myslela som si, že moje dieťa by bolo vždy len upírom. Ako ja.“

„Vždy to závisí od otca. Je pri tom najdôležitejší.“

„A nikdy si neuvažoval o tom, že by si si založil rodinu? Že by si tu po sebe zanechal potomka?“

Zaváhal a ako vždy sa šikovne vyhol odpovedi. „Je neskoro. Mala by si sa uložiť a trochu si pospať.“ K tejto téme sa očividne nechcel vyjadrovať, a hoci sa mi to nepáčilo, zostala som ticho. Sklonil sa nado mňa a pobožkal ma na čelo. „Lúbim ťa,“ povedal a moje vnútro sa naplnilo nekonečným šťastím. Odhrnul mokré pramienky z môjho čela a s láskou sa na mňa pozrel.

„Môžem ešte jednu otázku?“

„Ee.“

„Musím, ináč ani nezaspím.“

Unavene si vzdychol a bez slova prikývol.

„Čo ak ma ani tvoja krv nebude môcť zmeniť?“ spýtala som sa, pretože ma to trápilo čoraz viac. Bruce zvažnel. „Možno by sme skutočne nemali čakať tak dlho. Bradford predsa povedal, že...“

„Zlatko, mne je jedno, čo vraví Bradford! Keď sa sem bude blížiť Diakon, uvidím ho.“

„A čo ak nie? Čo ak bude Bradford blokovať tvoju schopnosť? Už som mohla byť ako ty, no nezmenila som sa. Čo ak to nebude fungovať ani potom? Mali by sme to skúsiť.“

Usadil sa na posteli a rukou si zahrabol do vlasov. Myslím, že ho moje slová znepokojili, a hoci z neho nepokoj doslova sršal, prehovoril celkom pokojne a trpezlivo.

„Dohodli sme sa, že ťa zmením o rok,“ pripomenul, no pohľadom sa na mne nezastavil ani na sekundu. Díval sa kamsi na moje prikrčené kolená a nezdalo sa mi, že by chcel pohľad odvrátiť.

„Ja si to nerozmyslím, Bruce.“

„Nechcem ťa pripraviť o možnosť žiť normálnym ľudským životom.“

„Čo je podľa teba *normálny ľudský život*?“

„Normálne by bolo, keby si zostala taká, aká si.“

„Takže preto ma nechceš zmeniť? Myslíš si, že by mi bolo ako dhampírovi lepšie?“

„Bolo by to takto správne.“

„Moja premena je správna, Bruce. A je nevyhnutná, ak chceme byť spolu bez trápenia a ty to vieš.“

„Chcem len, aby si zväžila všetky svoje možnosti.“

„Zväžila som ich.“

„Obávam sa, že nie dostatočne. Premenu môžeš prísť o mnoho.“

„Napríklad?“

„Madyne, ty... Jednoducho ti nechcem brať možnosť založiť si vlastnú rodinu.“

„Vlastnú rodinu?“ zopakovala som šokovane. „Plánuješ ma opustiť?“ Čo iné mi mohlo napadnúť, keď on deti nechcel?

„Nič také neplánujem, no čo ak si uvedomíš, že ti už nevyhovujem? Čo ak sa zaľúbiš do niekoho iného?“

„Ľúbim teba. Nik iný ma nezaujíma.“

„To nemôžeš vedieť. Som tvoj prvý partner, takže...“

„Aj posledný,“ prerušila som ho. „Vo svojich citoch mám jasno. Pozri, ak si neželáš mať deti, fajn, potom ich nechcem ani ja, no nechod' tu na mňa s rečičkami o tom, že ma nechceš pripraviť o možnosť byť matkou. Ja som sa už rozhodla a vybrala som si teba. A keby sa čas vrátil, znova si vyberiem iba teba, takže to, že chcem byť upír, platí,“ trvala som tvrdohlavo

na svojom. „Viem, že netúžiš po deťoch, že ich ani neplánuješ, len nechápem prečo. Nechceš tu po sebe niečo zanechať?“

„Niečo po sebe zanechať? Som nesmrteľný.“

„Viem, no aj tak. Večnosť je dlhá.“

„Madyne, nemôžem ti dať diet'a, no nie preto, lebo by som nechcel. Bolo by to priveľmi nebezpečné. Neodpustil by som si, ak by som ublížil tebe alebo tomu malému stvoreniu.“

„Ty by si to nikdy neurobil. Tomu neverím.“

„Neplánujem to ani riskovať,“ zahlásil stručne a moje nádeje spľasli ako bubliny. Nebolo mi to jedno, no milovala som ho, a ak deti nechcel, bola som rozhodnutá zmieriť sa s tým.

„Rešpektujem to.“

„Možno by si nemala.“

„Ľúbim ťa, Bruce, a ak nechceš diet'a, potom ani ja,“ zaklamala som šťastí a Bruce si s úľavou vydýchol. Pohládila som ho po líci a pod prstami pocítila čosi zvláštne. „Si chladnejší.“

Znehybnel, svojimi slovami som ho zaskočila.

„Prečo?“

„Vždy som bol takýto, Madyne. To iba vďaka tvojej krvi som bol viac ľudský,“ prezradil a placho sa na mňa pozrel. „Som taký ako predtým, než som ťa chutnal.“

Opatrne som sa k nemu prítiahla a pobožkala ho na sladké, srdiečkovo krojené pery. Bruce zareagoval. Oboma rukami ma chytil za pás a posadil obkročmo na seba. V mojom tele zabrnelo. Rukami som zablúdila do jeho hustých tmavých vlasov a dala sa unášať túžbou, ktorá medzi nami začala klíčiť.

Z jemných a nenápadných božtekov, ktorými ma obdarovával, sa rodili čoraz hlbšie a vášnivejšie božky. Bruce zahodil zdržanlivosť, neustále brzdenie samého seba akoby vymizlo a jeho doteraz kontrolované a predvídateľné správanie sa zmenilo na živelné a nevyspytateľné. Zrazu to akoby ani nebol on. Správal sa prirodzene, inštinktívne.

Vyzliekol mi tričko a zaboril tvár do cestičky medzi prsiami. Prehla som sa dozadu ako luk a zovrela mu vlasy do dlaní. Jeho dotyky ma privádzali do šialenstva. Stiahla som mu

košeľu z pliec a on si ju šikovne vyzliekol. Perami vyľadil moje a vyhladovane sa ku mne prisal. Zrazu som ležala pod ním. Ani neviem, ako som sa tam dostala, no v tejto chvíli by som len ťažko dokázala premýšľať.

Rukami zablúdil k môjmu stehnu, ktoré jemne zovrel, a z úst sa mi vydral vzdych. Ucítila som, ako sa zachvel a do tela sa mi vliala ďalšia vlna túžby. Aj ruky som mala zrazu o niečo trífalejšie ako hocikedy predtým. Zatúžila som po ňom tak divoko a neskrotne, že som prestala vnímať okolitý svet. Dokonca aj to, že bol upír a ja iba bezbranný človek.

Vychutnávala som si jeho horúčkovité dotyky a vášnivé bozky plnými dúškami, dúfajúc, že ani teraz nezostaneme iba pri nich. Pri pohľade na jeho úžasne formované telo ma zaplavila ešte silnejšia vlna túžby. Bol jednoducho dokonalý. „Si nádherný.“

Usmial sa a znova sa ku mne prisal. Bozkával ma vášnivo a zároveň nežne. Topila som sa pod ním a pritom sa triasla túžbou. Chcela som ho tak veľmi, až som strácala zábrany.

„Vezmi si ma už,“ vyriekla som dychtivo a Bruce ma prestal bozkávať, akoby som mu povedala niečo znepokojujúce.

S tajom na tvári sa mi pozrel do očí a pohol perami. „Vezmem si ťa, no musí to byť navždy.“

Nechápavo som sa naňho pozrela a on mi venoval ľahký úsmev.

„O pár hodín pochopíš,“ zakončil napokon a znova sa pohrúžil do bozkov s vášnivostou a láskou.

***

Ráno ma prebudilo tiché zaklopanie na dvere. Strhla som sa na posteli, zisťujúc, že som sama, prikrytá iba paplónom a cez pootvorené dvere nakúka Dolorez.

„Dobré ráno, slečna Madyne. Môžem vstúpiť?“ zaujímala sa akosi primilo. Asi sa dnes dobre vyspala.

Prikývla som a pritiahla si perinu až k brade.

Dolorez vstúpila a s papierovou taškou v rukách prešla ku mne. „Toto vám posielala slečna Serena. Napadlo jej, že by ste si to mohli obliecť. Dnes je váš výnimočný deň.“

Takáto milá ku mne ešte nikdy nebola. „Ste chorá?“

„Nie. Prečo?“

„Len tak.“ Vzala som od nej veľkú tašku a nakukla do nej, no stará žena neodchádzala. Dokonca ma ani nevyhadzovala z postele ustielaním, tak ako to robila ešte pred mesiacom. Evidentne postrehla, že toho na sebe až tak veľa nemám.

Cítila som sa pred ňou ako totálny idiot. Hlavne preto, lebo s istotou vedela, prečo som nahá, a to ma zahanbovalo. Nechcela som na to však myslieť a radšej som zamestnala hlavu úvahami o tom, že za posledné týždne ku mne do izby vôbec nechodila. Čo znamenala tá náhla zmena? Kde nechala uštipačné poznámky, nepriateľské grimasy či všakovaké gestá? Zodvihla som pohľad od tašky, v ktorej boli jemné letné šaty s kvetinkovým vzorom, a nechápavo sa na ňu pozrela.

„Mohla by som s vami hovoriť?“ prehovorila skôr, ako by som stihla ja a hodila na mňa psí pohľad.

„Máte zdravotné problémy?“

„Nie,“ odpovedala zmätene.

„Takže nie ste chorá?“

„Isteže nie,“ odvetila rovnako zmätene a pristúpila ešte bližšie. „Som tu, pretože sa vám chcem ospravedlniť.“

Podľa výrazu jej tváre to myslela vážne, a to ma doslova priklincovalo k posteli. Prezrela som si ju od hlavy až po päty, no nevyzerala ako niekto, kto sa práve pomiatol.

„Viete, mýlila som sa vo vás. Spočiatku som si myslela, že ste iba zlatokopka, ktorá si nabalila bohatého chlapa a bolo jej jedno, že je upír. Nemala som vás rada, pretože som bola presvedčená o tom, že môjho pána iba zraníte a len čo dostanete, čo chcete, odkopnete ho. No žena, akú som vo vás chcela vidieť, by kvôli môjmu pánovi nikdy neriskovala život tak ako vy. Mrzí ma, že som sa vo vás tak veľmi zmýlila. Teraz už viem, že si môj pán vybral dobre. Môžete mi to jedného dňa odpustiť?“ položila otázku, ktorá mi vyrazila dych rovnako ako jej predslov.

„Ja... Ja sa na vás predsa nehnevám, Dolorez.“ Pozrela som sa na jej utrápenú tvár a prehltila sucho, ktoré sa mi náhle objavilo v ústach. „Len ste sa snažili chrániť muža, na ktorom vám záleží. Tuším, čo k nemu cítite a chápem to, no ubezpečujem vás, že vám nemám čo odpúšťať. Brucea milujem a dala by som zaňho aj život. Žena, ktorá miluje, si chráni to, čo miluje. Rozumiem vám.“

Dolorez sa na mňa láskavo pozrela. „Teraz sa pred vami veľmi hanbím.“

„To nemusíte. Zostane to len medzi nami,“ sľúbila som a vychudnutá dáma si s úľavou vydýchla.

Zrazu mi nepripadala až tak naškrobene a nedostupne ako predtým. V tejto chvíli sa mi javila ako úplne obyčajný človek. Ako žena, ktorá dokáže cítiť. Žiaden ľadový cencúľ, za aký som ju považovala.

„Ďakujem.“ Pohla sa k dverám, no po chvíli zastala a otočila sa ku mne. „Takmer by som zabudla. Pán Bruce vám odkazuje, že keď sa naraňajkuje, máte prísť za ním do záhradného altánku.“

„Do altánku?“

Prikývla.

To, že ma mal čakať v altánku, mi pripadalo čudné, no nenamietala som. Požiadala som ju, aby mi pripravila raňajky v jedálni a kamenná žena ochotne prikývla. Potom sa celkom bez slova vytratila z mojej izby a ja som sa vyrútila do kúpeľne.

***

Jedáleň bola ako vždy opustená, no na stole ma už čakali teplé raňajky a rozvoniavajúca káva. Nahádzala som to do seba ešte horúce a pustila sa do záhrady, kde ma mal čakať. Šla som tam cez obývaciu miestnosť, odkiaľ som sa dostala na neveľkú terasu.

Neotáľala som ani sekundu a rezkým krokom som sa pustila vpred. Mrzelo ma, že som sa pri ňom nemohla prebudiť, no s istotou ho nadránom pochytil smäd a musel odísť.

Rešpektovala som to, aj keď by sa mi oveľa viac páčilo, keby som sa mohla vedľa neho aspoň raz zobudiť.

Vonku bolo príjemne. Teplý vánok sa mi pohrával s vlasmi a šatami a horúce lúče prenikali mojím telom a príjemne ho zahrievali. Takéto dni som milovala. Dodávali mi pocit spokojnosti a bezpečia.

Srdce mi podskočilo, hneď ako som ho zazrela.

V elegantnej béžovej košeli a tmavých nohaviciach stál v altánku a jeho krásnu tvár zdobil úsmev. Len čo ma zbadal, vystrel ku mne ruku a ja som ju prijala. Vykročila som k nemu dvoma schodíkmi a on sa usmial ešte čarovnejšie. „Odpusť, že som pri tebe nezostal doteraz.“

„Dôležité je, že teraz si.“ Keď bol pri mne, predošlé hodiny bez neho celkom zmizli, akoby nikdy ani neuplynuli.

„Všetko najlepšie,“ poprial mi.

„Vieš, že si prvý, kto mi zablahoželal?“

Prikývol. „Zakázal som Dolorez, aby to urobila skôr ako ja,“ povedal a zasmial sa. „Sadneme si?“ spýtal sa a rukou ukázal na pripravené miestočko na drevenej podlahe.

Na zemi sa rozprestierala hrubá deka, zopár vankúšikov a na striebornom podnose stáli dva poháre so šumivým vínom naliatym presne po rysku.

„To si urobil ty?“ Kľakla som si na deku, potom sa usadila s nohami pokrčenými pod sebou a Bruce si kľakol naproti mne.

„Rád by som povedal, že áno, no ja na takéto veci nemám vlohy. Pomáhala mi Dolorez,“ priznal ostýchavo, akoby mal strach, že ma to sklame a znervóznel.

„Je to krásne,“ priznala som a Bruce ma chytil za ruku. Moje slová ho však neupokojili. Bol ešte nervóznejší a ja som začínala mať dojem, že jeho nervozita nemá nič spoločné s altánkom a romantickým posedením. Niečo sa dialo.

„Viem, že nie sme spolu dlho, no bol by som veľmi rád, ak by sme takto zostali už navždy.“

„To isté si prajem aj ja.“ Náhle mi podskočilo srdce. Žeby mi chcel zvestovať, že ma zmení?

Bruce mi pobožkal chrbát ruky, ktorú ešte vždy pevne zvieral, a prehovoril: „Bez teba nemá môj život zmysel. Tam, kde nie si, sa nemôžem ani nadýchnuť. Nevieam, či smiem a mám strach, že odpovieš nie, pretože sa poznáme len krátko, no aj napriek tomu by som ťa chcel požiadať o to, aby si zostala so mnou už navždy.“ Otvoril škatuľku, ktorú vytiahol nevedno odkiaľ, a na mňa zablysol zlatý prsteň s bielym krištáľom uprostred. Pozrel sa mi priamo do očí a mne došlo, čo malo toto všetko znamenať. „Madison Williamsová, urobíš ma najšťastnejším mužom na svete a vydáš sa za mňa?“

V tej chvíli nejestvovalo nič. Len ja, on a otázka, ktorá mi znela v hlave ako najkrajšia melódia.

„Áno, vydám sa za teba.“

„Milujem ťa a sľubujem, že urobím všetko pre to, aby si bola pri mne najšťastnejšou ženou na svete,“ prisľúbil a tuho ma objal.

„Aj ja ťa milujem, no ak ma teraz rozpučíš, budeš skôr vdovcom ako ženáčom,“ zachrčala som mu pri uchu a on ma pustil. Zasmial sa, pohladil ma po líci a nakoniec pobožkal.

„Počkaj. Na niečo sme zabudli,“ nadhodil a odtiahol sa. „Prsteň,“ pripomenul škatuľku vo svojich prstoch a vytiahol z nej trblietavý prsteneč. Zodvihol mi pravú ruku a pozrel sa mi do očí. „Ja, Bruce Mathew Geere, ti prisahám lásku, vernosť a oddanosť po zvyšok svojho života,“ dodal a nastokol mi prsteň až ku koreňu prstenníka.

Pozrela som sa na jeho rozradostenú tvár a hrdo zdvihla hlavu. „Madyne Geerová. Znie to dobre,“ prikývla som spokojne a Bruce sa naširoko usmial. „Som rada, že si si to s tým autom nakoniec rozmyslel.“

„Nerozmyslel. Auto platí,“ povedal pokojne a pohol sa. „Mali by sme si na nás pripíť.“ Načial sa za pohármí, jeden mi podal a prižmúril nebovomodré oči. „Pripíjam na budúcu pani Geerovú, na nás a na náš spoločný večný život.“ Tichom sa roznieslo cvengnutie krištáľových pohárov, ktoré spečatilo začiatok novej éry našich životov.

Dnes sa mi splnil najväčší a najtajnejší sen v mojom živote a dúfala som, že z toho nikdy nevytriezviem, pretože ak bol toto iba sen, chcela som ho snívaj' už navždy.

Bola som nekonečne šťastná a verila som, že naše šťastie nepreruší nič a nik. No ako na potvoru sa kdesi vzadu ozvala Dolorez. Tuším, že volala na mňa.

„Prepáčte, že ruším, no slečna má návštevu,“ odvetila Dolorez, nervózna z toho, že prišla nevhod a sklopila pohľad.

„Návšteva?“ zopakovala som prekvapene a pozrela sa na svojho upíra. „Vieš o tom?“

„Je to prekvapenie.“

Vstala som zo zeme a ponáhľala sa do obývacej miestnosti. Dolorez šla za mnou, no nečakala som na ňu. Vrátila som sa do obývačky a tam som ich zazrela.

„Heder, Rebeka, Kirsten,“ zapišťala som natešene a baby sa otočili ku mne.

„Prekvapenie,“ zakričali zborovo a objali ma tak silno, až mi vyrazilo dych.

„Páni. Čo tu robíte?“ Takéto úžasné prekvapenie som nečakala. Bola som veľmi rada, že tu boli. Nádejať sa, že by sa tu objavil aj Dean, bolo naivné, no ja som v to v kútiku duše dúfala.

„Prišla za nami tvoja kamarátka Serena a pozvala nás,“ prehovorila Rebeka.

„Som taká rada, že ste tu. Nenapadlo by mi to ani vo sne.“

„Ver či nie, včera večer ešte ani nám,“ podotkla Heder s úsmevom a malá Kirsten potiahla cumlík v puse.

„Takže toto je Kirsten?“ Toto bolo prvý raz, čo som ju videla aj naživo a musela som uznať, že fotografie v Hederinom mobilnom telefóne neklamali. Bola rozkošná. Hnedé vlasy jej vytrčali spod klobúčika a veľké hnedé očka zdobili rovnako tmavé mihalnice.

„Nemala som ju kde nechať. Sestra odišla s mužom na nákup. Dúfam, že ti to neprekáža,“ zdráhala sa Heder.

„Isteže nie. Mám rada malé deti,“ prezradila som bez ostychu a malá Kirsten sa na mňa rozkošne usmiala.

„Dobre vedieť,“ odvetila pobavene Heder a pozrela sa na malú. „Tak čo, barbie? Pôjdeš na chvíľu k tete Madyne? Už ťa nevládzem držať,“ skonštatovala a môj jazyk sa v sekunde prebudil.

„Ou, to... Radšej... Ja to s deťmi neviem,“ povedala som, no ona nepočúvala. Malú mi doslova strčila do náručia a usmiala sa na mňa.

„Je načase naučiť sa to. Čo ak ti ten tvoj povie, že také chce?“ nadhodila Rebeka podpichovačne a v mojej hlave sa zrodili spomienky na to, že Bruce po deťoch netúžil.

Kirsten voňala tak lákavo, že ma to doslova vydesilo. Cítila som jej sladučkú vôňu a temnota vo mne po nej na malý okamih zatúžila. V obývačke sa objavila už aj Serena a len čo mňa a malú zazrela, celá sa rozžiarila.

„Dúfam, že sa to na teba prilepí,“ zasmiala sa a mobilom, ktorý práve držala v ruke, nám urobila fotku. Potom podišla bližšie a prezrela si malú. „Ty si ale rozkošné bábätko,“ zahlásila štebotavým hláskom a pohladila Kirsten po ružovom líčku. „Pristane ti,“ pošuškala mi a nenápadne na mňa jedným okom žmurkla.

„Deti mi až tak veľa nehovoria,“ priznala Rebeka a prvá sa usadila na gauč. „Musíš byť pri nich nonstop, a aj tak sa stáva, že ich jednoducho neustrážiš a udrú sa. Toto nie je pre mňa. Mám radšej voľnosť. Deti sú na prít'áž. Obmedzujú,“ zhodnocovala nestranne.

„Podľa mňa sú deti radosť,“ povedala som, dívajúc sa na malú bábiku pohrávajúc sa s mojimi vlasmi. „No s tou opaterou to je pravda.“ Deti si vyžadovali veľa pozornosti a žiť v neustálom strehu nelákalo ani mňa.

„Veru,“ prikývla Heder. „Je pravda, že spočiatku som malú nechcela ani ja, a keby si poznala jej otca, Madyne, nechcela by si ju ani ty. No teraz by som za ňu dala aj život. Je to môj malý poklad,“ zasnívala sa Heder a vytiahla malej cumel' z pusy. „Že, ty môj miláčik najkrajší.“ Malá sa usmiala a mne sa do očí vpili jej drobunké biele zúbky.

„Deti sú radosť hlavne vtedy, keď spia,“ zahlásila Rebeka a Serena sa sladko zachichotala.

„Môžem ju podržať aj ja?“ spýtala sa Serena, no pri jej otázke som zneistela. Bola upír. Nemohlo to byť pre malú nebezpečné? Nemyslela som si, že by jej chcela ublížiť, no čo ak by to nezvládla? Deti voňali lákavejšie ako dospelí. Veď aj mne sa pri nej zbíehali slinky, a to som bola ešte vždy človek.

Automaticky som sa pozrela na Heder, ktorá nemala ani potuchu o tom, kým Serena v skutočnosti je, takže sa iba bezstarostne usmiala.

„Jasné. Pokojne si ju vezmi,“ dovolila bez námietok.

Serena podišla ku mne a vzala si malú, akoby bola najkrehkejším pokladom sveta. Opatrne si ju uložila do náručia a len čo sa na ňu Kirsten usmiala, vyčarila úsmev. „Páčim sa jej,“ zhodnotila, dívajúc sa na malú princeznú. „Už rozpráva?“

„Ani veľmi nie. Nejako sa jej nechce. Väčšinou vydáva iba zvuky alebo nezrozumiteľné hatlaniny,“ vyzrádzala Heder trochu sklamane a upravila malej nazberkanú sukničku.

„Nesadneme si?“ navrhla som a Heder bez slova prijala môj návrh. Iba Serena zostala postávať na svojom mieste a prezerat' si živú bábiku.

Vo dverách terasy sa objavila uhladená Dolorez, na ktorú som celkom zabudla, a pozrela na nás. „Bude si panstvo niečo želať?“ opýtala sa so záujmom.

„Mohla by som poprosiť pohár vody?“ spýtala sa Heder skromne.

„Nechceš radšej limonádu alebo kávu? Čaj?“ zaujímala sa Serena namiesto Dolorez, ktorá bola skromnosťou Heder značne zaskočená.

„Mohla by som dostať kávu? Preso so smotanou?“ prehovorila Rebeka, ktorej odvaha ani trochu nechýbala, a nahodila dôležitý výraz.

„Samozrejme,“ odpovedala Padová kráľovná a pozrela sa na Serenu, ktorá tiež povedala: „Aj pre mňa jednu.“

Potom sa Dolorez zahľadela na mňa, no ja som iba pokrútila hlavou. Nakoniec upriamila pozornosť na Heder a tá sa ozvala o niečo odvážnejšie.

„Tak aj mne jednu. Ďakujem.“

Žena prikývla a odišla.

„Aby som nezabudla,“ začala Serena spevavým hlasom, „mám pre Madyne darček.“

„Myslela som si, že toto je tvoj darček,“ ukazovala som na šaty. „Alebo?“ kývla som hlavou na dve spolužiačky.

„To bola iba časť prekvapenia,“ priznala. „Tá druhá je v tamtom stolíku,“ ukázala naň pohľadom a usmiala sa.

Vstala som teda a podišla som k nemu. Otvorila som zásuvku a vybrala z nej škatuľku s novým mobilným telefónom.

„To je pre mňa?“

„Páči sa?“

„Že či. Je skvelý. Ďakujem.“

„Tak všetko najlepšie,“ povedala a zľahka ma aj s malou v náručí objala.

„Ďakujem.“

Rebeka zrazu zapišťala a vyskočila na nohy. Priskočila k nám ako smädná srnka k napájadlu a len čo som sa od Sereny odtiahla, vrhla sa na moju ruku doslova ako sup na hynúcu korisť. „Ty máš prsteň?“

„Dostala som ho dnes od Brucea,“ stihla som povedať, keď sa vyrútila ku mne už aj zvedavá Heder.

„Tvoj frajer ti kúpil prsteň?“ žasla. „Snubný?“

„Bruce ťa požiadal o ruku?“ spýtala sa aj šokovaná Serena a očami sklúžla k mojej ruke.

„Páni, čo to je? Diamant?“ vyzvedala Rebeka ohúrene.

„Nie. Asi len sklo,“ habkala som, no takmer som to nestihla dopovedať a už hovorila Heder.

„Určite to bude niečo cenné.“

„Požiadal ťa o ruku?“

„Môj brat ťa požiadal o ruku a mne nič nepovedal?“ hnevala sa Serena.

Zrazu bol taký ruch, že som nestíhala ani reagovať. Padali samé ohúrené otázky a mala som dojem, že tam iba stojím a kričím, no v tom hluku ma nik nepočuje.

„Kedy sa chcete brat?“ pišťala Heder.

„No...“ stihla som len.

„Dúfam, že nám pošleš aspoň oznámenie,“ hovorila Rebeka.

„Jasné, ja...“

„Čoby, prideme do kostola,“ rozhodla Heder rozžiarene.

„Chcete svadbu v kostole či nie?“ vravela svoje Rebeka.

„No, asi...“

„Ten prsteň je nádherný. Stavím sa, že zaň vysolil riadne prachy,“ zvažovala Rebeka. „Musel byť aj parádne drahý. A ťažký. Najskôr by ma sťahol ku dnu.“

„S takým sa netreba kúpať. Aby sa nepoškodil,“ reagovala drobunká Heder.

„Madyne, tak ako to je? Kedy sa budete brat?“ prehovorila napokon Serena a ony dve akoby zázrakom stíchli a upreli na mňa zaujaté pohľady.

„Presný dátum ešte nemáme,“ vyriekla som jedným dychom a jasajúca trojka sa znova pustila do debát.

„Musím spísať zoznam hostí a postarať sa o výzdobu,“ šomrala Serena ohúrene.

„Pôjdeme s tebou vyberať šaty,“ tešila sa uveličená Heder.

„Poznám skvelý butik so svadobnými,“ kričala zase Rebeka a tvár jej zdobil úsmev od ucha k uchu.

4. Klamaná

Kričali jedna cez druhú. Vôbec ma nepočúvali, a to sa mi ani trochu nepáčilo. Kládli mi otázky, na ktoré som nestačila ani nevedela odpovedať.

„Môžete byť chvíľu ticho? Prosím.“ No ony nepočúvali. Prekrikovali sa ako sliepky na hnojisku a absolútne si ma nevšímali. „Haló... Môžem niečo povedať?“ Opäť nič. Kvákali jedna cez druhú ako na blšom trhu. „Chcem dačo povedať!“ skríkla som a všetky tri v momente stíchli. „Ďakujem. Termín svadby ešte nemáme, takže je úplne zbytočné riešiť to už teraz.“

V obývačke sa objavila Dolorez, položila na stolík veľký podnos a porozkladala jeho obsah. Potom sa pozrela na Serenu a mne neušlo, ako si vymenili podozrivé pohľady. Akoby sa jej Dolorez snažila niečo naznačiť. Napokon Serena prikývla a ľadová deva sa mlčky vytratila.

Podľa napätého výrazu budúcej švagrinky som cítila, že sa čosi deje. Chcela som vedieť, o čo šlo, no kvôli Heder a Rebeke som nemohla. Iba som dúfala, že nešlo o nič vážne, a hlavne, že sa to netýkalo Brucea, ktorý pri nás ešte stále z nejakých nejasných príčin nebol.

Kde sa vlastne nachádzal? A čo mali znamenať tie čudné pohľady? Malo to niečo spoločné s Bruceom? Zvedavosť nakoniec rozhodla a začala som konať. Vstala som z kresla, babám povedala, že si musím odskočiť, a odobrala som sa za Dolorez. Predpokladala som, že bude v kuchyni, a keď som ju tam skutočne aj našla, uľavilo sa mi.

Práve ukladala chlebičky na veľkú misu a zhovárala sa s Morganom. Tváрили sa dosť vážne, no len čo ma zazreli, stíchli.

Morgan ma ticho pozdravil a šikovne sa vytratil, akoby ho o to niekto požiadala.

„Prajete si, slečna?“ spýtala sa Dolorez a pozrela sa na mňa nestranným pohľadom.

„Nevideli ste Brucea?“ Po mojej otázke žena zmeravela a pre jej ustarostený výraz mi podskočilo srdce. „Čo sa tu deje? Videla som, ako ste Serene niečo naznačili. Čo to bolo? Súvisí to s Bruceom? Stalo sa mu dačo?“

„Nemôžem vám to povedať.“

„Dolorez, prosím vás. Ide o Brucea? Tak vravte! Prihodilo sa mu niečo?“ Teraz som si bola celkom istá, že sa čosi dialo a chcela som vedieť čo.

„Nie, pán Geere je v poriadku.“

„Tak čo sa deje? Čo predomnou vy aj Serena tajíte?“

„Madyne, čo tu robíš? Nemala by si byť teraz hore a baviť sa so spolužiakami?“ prehovorila Serena, ktorá sa nečakane objavila a vyrušila nás.

„Chcem vedieť, čo sa robí. A kde je Bruce?“

Serena zvažovala, no nepovedala mi nič.

„Ak sa tu niečo deje, chcem to vedieť. Myslím, že mám na to právo.“

„V lese dochádza k početným úhynom zvierat,“ povedala Serena a prekrížila si ruky na hrudi. „Každý deň zmizne asi tridsať kusov. Ak to takto pôjde ďalej, nebudeme mať čo jesť. Bruce to šiel dať do poriadku.“

„Hynú zvieratá? Prečo ste mi nič nepovedali?“

„Nechceli sme ťa zbytočne znepokojovať.“

„Ako dlho sa to deje?“

„Trvá to už asi dva týždne.“

„O čo ide? Nejaká nákaza?“

„Niečo horšie.“

Prehltla som. „Myslíš, že ide o upíra?“ zdesila som sa. „O Amandu?“

„Nie. Toto robia vlky, no nie tie *obyčajné*.“

Dolorez zodvihla misu, prešla popri nás ako duch a opustila rozľahlú kuchyňu.

„Počkaj. Ako to myslíš? Sú aj nejaké neobyčajné vlky?“

„Do mesta prišli vlkolaci.“

„Vl... čože?“

„Sú traja. Netušíme, prečo sa objavili ani to, ako dlho sa zdržia. Vieme len, že ak neprestanú nezmyselne zabíjať, prezradia nás.“

„Tak počkaj. Vlkolaci už predsa neexistujú.“

„Vyzerá to tak, že sme sa mýlili.“

Mýlili sa? Stála som tam a hľadela na ňu neschopná jediného slova. Až po chvíli sa mi do hlavy vrátil rozum a vážnosť celej situácie ma ovalila ako rana baranidlom. „Tak moment. Bruce šiel do lesa? Ale veď... Preboha! Prečo si ho tam pustila? Veď uhryznutie vlkolakom je pre upíra smrteľné.“

„Upokoj sa, Madyne! Nikomu sa nič nestane. Bruce sa chce s nimi iba pohovárať.“

„Pohovárať? Panebože, veď...“

„Nevybral sa tam sám. Vrátila sa Tamara a šla s ním. Neboj sa, bude v poriadku.“

„Preto tá oslava? Je to len zásterka, aby som na nič neprišla? Aby ste ma udržali doma?“

„Aj tak sa to dá povedať. Si rada, že sú tu, však?“

„Áno, som, ale... toto ste mi tajiť nemali. Ako dlho ste to plánovali?“

„Myslíš oslavu?“

„Nie, narážam na stretnutie Brucea s vlkolakmi.“

„Rozhodol sa tak včera, kým si bola v škole. Kontaktoval Tamaru a ja som spískala oslavu.“

„Som rada, že robíte takéto rozhodnutia poza môj chrbát.“

„Bruce sa s nimi šiel iba pohovárať.“

„Čo ak mu ublížia? Sú to vlkolaci.“

„Vlkolakmi sú iba počas splnu. Kým sú ľudmi, nemajú žiadnu moc, takže sa upokoj, vráť sa hore a oslavuj. Tvoje kamarátky nesmú mať žiadne podozrenie.“

„Už nikdy viac mi nesmiete klamať a už vôbec nechcem, aby ste predom mnou tajili takéto veci.“

„Sľubujem.“

„Čo myslíš? Prečo to tí vlkolaci robia?“
„Najskôr sa nás snažia vyhnat' z mesta.“
„Odkiaľ by o nás vedeli?“
„To netuším,“ vzdychla unavene a spoločne sme vykročili späť na poschodie. „Možno im to niekto povedal.“
„Čo tým sledujú? Veď my nikomu nijako neubližujeme.“
„Netuším, Madyne. Keď sa vráti Bruce, možno budeme múdrejší. Dovtedy sa tvár pokojne a nad ničím sa netráp. Máš predsa narodeniny,“ pripomenula utešujúcim hlasom a pustila moje rameno.
„Bruce mi vrel, ako to medzi tebou a Sethom dopadlo,“ nadhodila som opatrne a Serena zvažovala. „Mrzí ma to.“
„Stáva sa.“
„Prečo si mu nevymazala pamäť?“
„Vymazala,“ povedala pokojne. „Vybehla som za ním von a nahovorila mu, že sme sa rozišli preto, lebo som nebola pripravená na vážny vzťah,“ komentovala priduseným hlasom. Nehovorilo sa jej o tom vôbec ľahko a ja som ju chápala.
„Tak veľmi rada by som ti nejako pomohla.“
„Ďakujem, Madyne, no zvládnem to. Aspoň viem, že ma nemiloval, tak ako by mal. Tak ako miluješ ty môjho brata,“ uviedla ako vhodný príklad a pozrela sa na mňa. „Radšej to ukončiť na začiatku, ako neskôr oveľa viac trpieť.“
„Máš pravdu.“

***

„Ozaj, Madyne, kde je Bruce? Prečo nie je na tvojej oslave?“ postrehla Rebeka a ja som zaváhala. Nemala som ani len poňatia, čo im mám povedať. Na takúto otázku som nebola pripravená, hoci bola skutočne na mieste.

„Musel zájsť po našu sesternicu na letisko,“ zachránila ma Serena a usmiala sa. „Pred chvíľou mi volal. Meškal jej let, takže sa aj on ospravedľňuje za neskorý príchod.“

„Och, to ma mrzí,“ vzdychla Heder a podala malej hrkálku.

„Čo ak by sme si dali pohárik niečoho ostrejšieho? Madyne má narodeniny a podľa mňa by bolo celkom fajn niečo si vypiť,“ navrhla Serena a ochotne prešla k baru s alkoholom.

„To znie dobre,“ prikývla Heder a ani Rebeka nebola proti.

„Súhlasím,“ odvetila som a malá Kirsten na potvrdenie kýchla.

Všetky štyri sme sa rozosmiali a Serena porozlievala do pohárikov. Pripravila ešte aj poháre s limonádou a potom ich porozdávala. Len čo sa aj ona usadila a zodvihla pohárik do výšky tváre, v miestnosti sa objavili ďalšie dve osoby.

Tamara a môj upír.

„To hádam nie!“ vyslovila Tamara ako vždy s úsmevom a založila si ruky v bok. „Chceli ste začať bez nás?“

„Meškáte. Práve som im vysvetľovala, že sa tvoj let oneskoril,“ odvetila Serena a Tamara unudene prikývla.

„Bolo to otrasné. Lietadlo malo meškanie takmer hodinu a ja som mala pocit, že sa v Londýne totálne zbláznim. Chcela som tu byť čo najskôr, aby som mohla svojej drahej Madyne zablahoželať. Mám aj darček,“ vyhlásila a podišla ku mne.

Položila som pohárik na stôl a vstala. Keď ku mne vystrela ruku, zaváhala som. Vedela som, čo sa deje, keď sa niekoho dotkne a nebola som si istá, či jej chcem ukázať ešte niečo zo svojej minulosti. No nemohla som tam zostať stáť ako teľa a ignorovať ju. Heder ani Rebeka by to nepochopili. Brali by to z mojej strany ako aroganciu, a to som nemohla dovoliť. Odhodlala som sa teda a podala jej ruku.

„Všetko najlepšie k tvojej dvadsaťtrojke,“ potriasla mi rukou a ja som vedela, že v tejto chvíli vie viac, ako by sa mi páčilo. Podala mi malú škatuľku a usmiala sa.

„Nemala si sa obťažovať.“ Vedť sme si boli celkom cudzie. Teda ona mne určite. Takmer sme spolu nehovorili.

„Neprídem predsa naprázdno,“ dodala pobavene a naširoko sa usmiala.

„Ďakujem.“

„A blahoželám aj k tomuto.“ Pohľadom švihla k prsteňu na mojej ruke a mne sa zapálili líca.

„Vďaka.“

„Môj darček bude nakoniec až v pondelok,“ povedal Bruce a ja som vtiahla vzduch cez zuby.

„Dúfam, že si to s cenou veľmi neprehnal.“

Bruce sa usmial.

„Madyne sa nám pochválila prsteňom,“ nadhodila Rebeka zaujato a mne zovrelo žalúdok.

„Nepochválila som sa. Zbadali ste ho sami.“

Serena položila poháre aj pred nich a zdvihla svoj. „Bruce, mal by si predniesť nejaký prípitok.“

Zodvihol pohár do výšky tváre a pozrel sa mi priamo do očí. „Fajn, tak... Dovoľte, aby som pripil na najúžasnejšiu ženu v mojom živote. Na jedinú ženu, ktorú milujem a ktorú budem milovať do poslednej sekundy svojho života. Pripíjam na ženu, ktorá ma naučila skutočne žiť a milovať a ja som jej za to nesmierne vďačný. Ďakujem za to, že si. Lúbim ťa.“

Z Hederiných úst vyšiel tichý dojímavý vzdych, vnímala som ho však iba okrajovo. Bruceove pery a jemné objatie ma obralo o zvyšok zmyslov. Netrvalo však dlho, pustil ma a ticho si so mnou štrngol.

„Čo poviete, keby sme budúci piatok zašli niekam do mesta?“ spýtala sa Rebeka, lebo sme si vypili a znova si sadli.

„Dobrý nápad,“ prikývol Bruce a mne skoro zabešlo.

„Ty by si šiel?“

„A prečo nie?“

„No... lebo si... ako to povedať...“

„Divný?“

„Z inej doby,“ šepľala som, kým sa ostatní bavili mimo nás a on sa pobavene usmial.

„To ešte neznamená, že nedokážem byť spoločenský. Pôjdeme von, ak chceš.“

Prikývla som a venovala mu úsmev.

„Čo keby sme sa stretli v piatok o ôsmej v *Čajke*? Viete, ktorý bar mám na mysli?“ spýtala sa Rebeka a Bruce prikývol.

„Viem, kde to je.“

„V *Čajke* čapujú najlepšie pivo,“ oboznamovala nás Heder.

„Je to rockový bar, kde je vždy dobrá zábava,“ vysvetľovala Rebeka.

„Takže sa tam budem cítiť ako doma,“ povedala som sama pre seba a Bruce sa usmial.

„Myslel som, že ti *Drsný kočot* nechýba,“ prehovoril, nevšímajúc si, že všetky baby sa divoko rozhovorili, a pozrel sa mi do očí.

„Prečo si mi nepovedal o vlkolakoch?“ zmenila som tému a Bruce zvažnel. To, že o tom viem, sa mu nepáčilo.

„Kto ti to prezradil?“

„Hádám si si nemyslel, že si nevšimnem tvoju neprítomnosť.“

„Nechcel som ťa zbytočne znepokojovať. Porozprávame sa o tom neskôr.“

Prikývla som. Teraz to skutočne nešlo. Bolo tu priveľa ľudí.

***

Heder a Rebeka sa zdržali ešte niekoľko hodín, ktoré sme strávili dlhými rozhovormi. Priznám sa, že už dlho mi nebolo tak úžasne ako dnes. Konečne som sa dokázala uvoľniť a smiať sa na plné hrdlo bez strachu či akýchkoľvek pocitov úzkosti. Na chvíľu som celkom zabudla na všetky starosti a problémy, ktoré patrili do môjho života. Dokonca sa mi podarilo dostať z mysle aj to, že ma Dean nenávidel. No iba do chvíle, kým Rebeka a Heder neodišli taxíkom, ktorý im privolala Serena.

Bola tma a hodiny ukazovali osem, no aj napriek postupujúcemu času bolo vonku príjemne. Dokonca sa mi zdalo, že teplejšie ako počas dňa. Na oblohe svietili jagavé hviezdy a mesiac sa blížil k splnu.

Spln. To slovo ešte nikdy predtým neznelo tak desivo ako teraz.

Netuším, prečo som mala trýznivý pocit strachu, no pohlcoval ma závratnou rýchlosťou. Tento spln mal byť

posledný a ja som si zrazu uvedomovala, že nechcem, aby prišiel. Ani teraz, ani potom.

Bruce a ja sme boli konečne pár a pri predstave, že by sa to práve teraz malo pokaziť mojou premenou, ma prepadala panika. Nechcela som nič meniť. Nie teraz, keď sme si k sebe našli cestu.

Keď sme sa usadili do kresiel v obývačke, zneistela som. Takéto zasadnutia som nikdy nemala rada, lebo neveštili nič dobré. Serena a Tamara si posadali do kresiel a ja som sa uvelebila na trojmiestnom gauči oproti nim. Bruce zavrel kyvadlové dvere na izbe a mne zovreló žalúdok.

„Dnes som bol s Tamarou riešiť istú záležitosť s tvormi, o ktorých existencii som sa dozvedel vďaka svojej vízii.“

„Počkaj,“ zastavila ho Serena. „Vďaka vízii? Takže si ich videl? Ako to?“

„Jedného z nich poznám,“ vysvetlil a pozrel sa pritom na mňa. „Dôležité je to, prečo sem prišli a prečo lovia.“

„Takže ti povedali, prečo lovia?“ zaujímala sa Serena.

„Hľadajú Diakonovho potomka,“ odvetila Tamara a zdvihla úzke obočie. „Lovom sa snažia upútať na seba pozornosť a prilákať do mesta upírov.“

„Hľadajú potomka?“ nechápala Serena.

„Zdá sa, že ten potomok je na roztrhanie. Doslova,“ dodala Tamara a mňa zamrazilo kdesi v mieche.

„Prečo po ňom pátrajú tu v Port Angeles?“ nechápala som.

„Tak počkaj, ničomu nerozumiem,“ zamrmlala Serena. „Načo je vlkolakom Diakonov potomok?“

„Vedia, prečo ho Diakon hľadá, a preto sa rozhodli, že ho nájdu prví. Sú presvedčení, že ak by sa k potomkovi dostal Diakon, vyliečil by sa a z pomsty by dal pozabíjať všetkých vlkolakov na svete. Tomu chcú zabrániť. Preto vyšli zo svojich úkrytov a sú rozhodnutí zakročiť. Chcú potomka pravej krvi skôr, ako ho dostane on,“ vysvetlil Bruce.

„A vedia o tom, že sme jedinými upírmi široko-d'aleko?“ zaujímala sa Serena.

„Áno.“

„A čo plánujú potom s tým potomkom urobiť?“ zaúpela som so strachom. Netuším prečo, no začínala som mať dojem, že Bruce vie oveľa viac, ako by rád priznal. Zrazu mi to všetko začínalo byť podozrivé. Možno som si to iba namýšľala alebo ma chytali paranoidné predstavy, no niečo mi nahováralo, že odpovede poznám.

„Chcú ho zabiť. Ak by žiaden neexistoval, usmrtiť Diakona by bola hračka. Je slabý.“

„Prepáč, braček, no ja to aj tak nechápem. Prečo ho nezabijú už teraz?“

„Diakon je najstarší z najstarších, takého nemožno zabiť len tak. Kým žije jeho potomok, vždy by sa dali jeho pozostatky oživiť. Chcú mať istotu, že ak ho zabijú, už nikdy sa ho nikomu nepodarí vzkriesiť.“

„No dobre, ale aj tak. Ak o nás vedia, musia si byť vedomí aj toho, že medzi nami syn Diakona nie je. O tom by sme niečo vedeli,“ šomrala ešte vždy nechápavo Serena.

„Lenže vlkolaci nehľadajú syna,“ odvetila som a Tamara sklopila zrak. Pochopila, že mi to konečne došlo. „Diakon totižto nemal syna. Mal dcéru. Je to tak?“ Pozrela som sa na Brucea, no ten nechcel odpovedať. Ani nemusel. Z výrazu jeho tváre mi bolo všetko nad slnko jasné.

„Ty?“ zhĺkla Serena a vyskočila na nohy. Hľadela na mňa ako na zjavenie, ako na zázrak, ktorý sa práve stal. „To predsa... Nie, tomu neverím. To je absurdné.“

„Povedz mi pravdu, Bruce. Ako dlho o mne vieš?“ spýtala som sa prísne a on sa na mňa pozrel s pocitom viny.

„Odkakživa,“ odvetil potichu a sklopil zrak.

Mala som pocit, že sa mi práve teraz zrútil svet. Celý čas mi klamal. Celé roky poznal pravdu a mlčal.

„Povedz mi pravdu. Plánoval si mi to niekedy prezradiť?“

„Nie.“

Do očí sa mi nahrnuli slzy, no nedovolila som ani jedinej, aby sa dostala cez okraj viečok. „Chcem vedieť všetko,“ povedala som prísne a on prikývol.

„Tvoju matku som stretol iba náhodou. Ležala na ulici v Sydney. Nieko ju prepadol, zmlátil a okradol. Chcel som jej pomôcť, no ona odmietla. Vedela, kým som a bála sa ma. Keď celá vyčerpaná odpadla, zaniesol som ju do nemocnice a počkal, kým sa preberie. Ešte pred odchodom som sa chcel uistiť, že bude v poriadku a tam sa mi zverila. Vysvetlila mi, že utiekla pred Diakonom a že je tehotná. Prosila ma o pomoc. Želala si, aby som ju aj teba ochránil.“

„Čo si urobil?“

„Vtedy tam prišla tvoja stará matka a ja som musel zmiznúť. Odišiel som. S týmto som nechcel mať nič. Lenže na prosbu tvojej matky som zabudnúť nedokázal. Vrátil som sa.“

„Čo bolo potom? Mal si niečo s mojou mamou?“

„Nie. Isteže nie. Keď si sa narodila, musel som jej prisahať, že ti nikdy neublížim a dozriem na teba. Tvoja matka mi dôverovala aj napriek tomu, že vedela, kým som. Mala si necelé tri roky, keď sa dozvedela, že sa Diakon dostal do Sydney, aby našiel svojho syna. Znova mi zavolała a požiadala ma o pomoc. Dúfala, že ak tam budem aj ja, ochránim vás, no nakoniec pochopila, že jediná možnosť, ako ťa dokáže ochrániť, je, že sa ťa vzdá. Preto ťa opustila. Ak by zostala, dozvedel by sa pravdu a zabil vás obe.“

Hruď mi zvierala ničivá bolesť. Nevieam, či som bola viac sklamaná, alebo nazlostená. To, že sme v izbe zostali iba my dvaja, som si uvedomila až vtedy, keď buchli dvere.

Bruce pokračoval ďalej.

„Mala si päť a ja som si uvedomoval, že čím dlhšie som s tebou, tým viac ma lákaš. Túžil som po tvojej nevinnej krvi tak bláznivo, až som z toho šalel. Vedel som, že ak zostanem, skôr či neskôr ti podľahnem, a to som nechcel. Preto som sa rozhodol odísť. Bola si v bezpečí a nepotrebovala si ma. A ja som si prisahal, že sa už nikdy viac nevrátim.“

„Lenže si sa vrátil.“

Prikývol. „Po sedemástich rokoch. Chcel som ťa nájsť a uistiť sa, že si v bezpečí. Že som urobil dobre, keď som vtedy odišiel. Do toho baru som prišiel náhodne. Netušil som, že tam

robiš, ba ani to, ako vyzeráš. To, že sme sa tam stretli, bola len náhoda.“

„Ako si vedel, že som to ja?“

„Prezradila ťa tvoja vôňa.“

„Tá utierka.“

Prikývol. „Všetok smäd, ktorý som roky potláčal, tá potreba dostať ťa sa ma znova zmocnila. Lenže tentoraz bola oveľa silnejšia. Intenzita smädu, ktorý som pocítil, ma vydesila. Ušiel som, no teraz nie ako zbabelec, ale ako predátor, ktorý bol rozhodnutý zabiť ťa. Začal som ťa sledovať, no potom... Zrazu som si uvedomil, že ťa túžim spoznať a rozhodol som sa ísť proti sebe samému a túžbe usmrtiť ťa. Ponúkol som ti pomoc, aby som sa k tebe dostal čo najbližšie, a ty si ma prijala. Prijala si moju pomoc takým naivným spôsobom... V tej chvíli som pocítil potrebu chrániť ťa. Pri myšlienke, že tak naivne ako mne uveríš každému, som nadobudol presvedčenie, že musím na teba dávať pozor.“

„Celý čas si mi klamal. Ako si mi to mohol urobiť?“

„Nehovoril som ti pravdu, pretože som bol presvedčený, že sa viac nevidíme. Chcel som sa len ubezpečiť, že si v poriadku. Nepredpokladal som, že sa to všetko skomplikuje a ja sa do teba zaľúbim. Viem, nemal som ti klamať, no zamotal som sa do vlastných lží tak veľmi, že som už nevedel vycúvať.“

„Verila som ti. Si jediná osoba, ktorej som naozaj dôverovala a ty si ma podrazil.“

„Madyne, ja... Nechcel som, no potom som ti už nedokázal povedať pravdu. Zrazu na ňu nebol priestor.“

Vôbec som tomu nemohla uveriť. Bola som si viac než istá, že on by mi nikdy neklamal a zistenie, že som sa práve v ňom zmýlila, bolelo. Oklamal ma ten, ktorý bol môjmu srdcu najbližší a také čosi sa nedalo len tak odpustiť. Možno časom. Ak vôbec...

„Vieš, čo ma bolí najviac? Že si mi to vôbec neplánoval povedať.“

„Nepovažoval som to za dôležité.“

„Diakon ma hľadá a je len otázkou času, kedy dôjde až ku mne a ty mi povieš, že si to nepovažoval za dôležité?“

„Madyne, mrzí ma to. Viem, že som to všetko pokašľal. Ani nevieš, ako veľmi ma to trápi. Prekročil som všetky hranice. Ak by tvoja matka vedela, že namiesto toho, aby som ťa z diaľky chránil, s tebou spávam... Zabila by ma.“

„Tak počkaj. Vieš, kde je moja matka?“

„Nie, nepovedala mi, kam odchádza. Jednoducho sa zbalila a teba nechala starej matke. Odvtedy som o nej nepočul.“

„Takže starká ťa poznala. Preto bola tak veľmi proti tebe.“

„Nie, nepoznala ma. Nikdy sme sa nestretli. Najskôr cítila, že nie som pre teba dost' dobrý. Intuícia.“

Pozrela som sa naňho a nakrátko stisla pery. „Ani neviem, či ti mám všetko veriť.“

„Neklamem. Si Diakonova dcéra,“ povedal. Jeho oči boli jasné a úprimné, neklamal mi.

Neviem, či ma v tej chvíli sklamalo viac vedomie, že som dcéra chorého a sadistického upíra, alebo to, že mi Bruce celý čas podlo klamal. V hrudi som mala veľkú dieru a v žalúdku sa mi otáčala oceľová päť. Chcela som veriť, že sa mi len sníva a toto všetko je nočná mora, no nespala som a toto bola krutá realita.

Neviem, ako dlho som tam len tak sedela a pokúšala sa všetko prekonať, no keď som sa konečne pohla, uvedomila som si, že Bruce sedí v kresle oproti mne a hlavu má zloženú v dlaniach. Lakt'ami sa opieral o kolená a pôsobil neprítomne.

„A čo ten dnešok?“ spýtala som sa a on sa pohlol. Zodvihol hlavu a pozrel sa na mňa. „Spomínal si, že si mal víziu, dokonca, že si jedného z vlkolakov poznal. Je to niekto z tvojich priateľov?“

„Nie, je to niekto z tvojich priateľov.“

Spozornela som. To, čo povedal, ma zmätlo. „Z mojich? Dean?“

„Nie. Hank.“

„Čože?“ Mala som pocit, že som iba zle počula. Pozerala som mu do očí a pokúšala sa v tom chaose, ktorý som mala v hlave, urobiť poriadok.

„Netuším, ako je to možné, no Hank pri tom výbuchu nezomrel.“

Postavila som sa a oboma rukami sa dotkla spánkov. Mala som pocit, že na mňa padajú steny obývačky a pokúšajú sa ma zabiť. „Čo to táraš? To predsa nie je možné. Hank umrel.“

Tiež vstal a zavrteľ hlavou. „Tiež som si to myslel, no tá vízia ma presvedčila o opaku. Istý som si však nebol. Preto som tam dnes šiel. Aby som sa presvedčil, že sa nemýlim. Je to Hank. Tú nehodu nejako prežil, no už to nie je on.“

„Ako to myslíš? Čo chceš povedať tým, že to už nie je on?“

„Hank je teraz... iný.“

„Ako iný? Bruce, neokolkuj a povedz mi to na rovínu.“

„Už nie je upír,“ vyriekol. „Netuším, ako sa to stalo, no je...“

„Vlkolak,“ dokončila som takmer bez dychu a Bruce prikývol. „To predsa... Niečo také nie je možné. Hank bol upír ako ja. Nemohol sa len tak zmeniť na vlkolaka.“

„Tiež tomu nerozumiem, no viem, čo som videl. Hank je vlkolak a chce ťa zabiť, aby sa vďaka tebe Diakon nevyliečil.“

„Chce ma zabiť? Mňa? Hank?“ Môj kamarát? Môj Hank? Nemohla som tomu uveriť, no z výrazu Bruceovej tváre mi bolo jasné, že hovoril celkom vážne. „Odkiaľ Hank vie, že som jeho dcéra práve ja?“

„To netuším. Neviem ani to, odkiaľ sa dozvedel o tom, že si v tom lese vtedy neumrela. Vie aj to, že si so mnou a je rozhodnutý dostať ťa. Preto musíme odísť. Niekam ďaleko. Do bezpečia.“ Pristúpil bližšie a s prosbou sa mi pozrel do očí. „Odcestujeme spolu. Len ty a ja.“

Predstava, ako sa znova niekde schovávam, ma zabíjala. „Nechcem už utekať. Pohovorím si s ním. Možno zmení názor.“

„Nezmení. Ten, ktorého som videl tam vonku, sa na Hanka už iba podobá. Je v ňom plno nenávisti a hnevu. Nemyslím si, že by ťa chcel počúvať.“

„Aj tak sa s ním porozprávam. Som si istá, že nájdeme spoločnú reč. Niečo vymyslím, no nebudem sa už skrývať. Mám toho už dost.“

„Madyne...“

„Nie. Už takto ďalej nevládzem, Bruce.“

„Nechápeš to? Chce, aby som t'a zajtra pred zotmením priviedol. Nemá náladu na priateľský rozhovor. Chce t'a zabiť.“

„Zajtra ma za ním vezmeš.“

„Čo?“

„Možno nemáme inú možnosť. Ísť tam a pohovoriť si s ním je tá najlepšia a možnože aj jediná príležitosť, ako dať veci do poriadku. Ak by sa mi podarilo dostať ich na našu stranu, mohli by nás ochrániť pred Diakonom.“

„To je šialenstvo.“

„Aj láska medzi nami je šialenstvo a verila som jej.“

„Toto je o inom. Nemôžem ti dovoliť, aby si sa im vystavila ako nejaká návnada. Čo ak t'a vôbec nebude chcieť počúvať?“

„Potom umriem s vedomím, že som to aspoň skúsila. Nemám čo stratit.“

„Takto nehovor.“

„Je to tak. Ak ma nezabije on, tak Diakon a ty s tým nič neurobíš. Chcem sa aspoň pokúsiť dostať ich na našu stranu.“

„Pochybujem o tom, že to bude fungovať. Nepriateľstvo medzi našimi druhmi máme jednoducho v krvi. Okrem toho si východiskom z ich situácie. Nevzdajú sa len tak.“

„Musím to aspoň skúsiť, Bruce. Ak chcú, aby som prišla zajtra, tak tam prídem.“

„Zajtra je spln. Po zotmení nebudú v ľudskej podobe. Ich pohryznutie je pre upíra smrteľné. Neochránim t'a pred nimi.“

„Tak potom mi sľúb, že ak môj plán nevyjde a oni ma budú aj tak chcieť zabiť, nikto z vás neurobí vôbec nič.“

„Nie, to... Ty... Toto ti nikdy nesľúbim. Nebudem len tak nečinne stáť a pozerat' sa na to, ako zabíjajú jedinú ženu, ktorú milujem. To odo mňa nežiadaš. Budem t'a brániť do poslednej sekundy svojho mizerného života.“

„Bruce, prosím, sľúb mi to.“

„Čo ti mám sľúbiť? Že sa budem pozerat' na tvoju popravu ako na niečo, čo sa ma vôbec netýka? Prepáč, ale nie.“

„Ja len nechcem, aby niekomu z vás ublížili. To je všetko.“

„A podľa teba je riešením to, že ublížia tebe?“

„Áno.“

„Nie! Panebože! Počúvaš sa vôbec?“ okríkol ma. „Prisahal som tvojej matke, že nedovolím, aby ti ktokoľvek ublížil, a to aj dodržiím. Žiadna mierová misia sa konať nebude, a to je moje posledné slovo,“ uzavrel definitívne a obaja sme zostali ticho. S jeho rozhodnutím som sa však neplánovala zmieriť.

Toto sa týkalo iba mňa. Bolo iba na mne, aby som napravila to, čo sa ešte dalo napraviť. Ak to bolo vôbec ešte možné. Bolo mi jedno, že umriem, hlavne, že mi to zaručí, že všetci ostatní budú v bezpečí. Že to nešťastie a zabíjanie novorodencov navždy utíchne.

„Pôjdem za ním sama.“

„Čože?“ zamračil sa. „Ty... zbláznila si sa? To je samovražda.“

„Ak vďaka mojej smrti nastane spravodlivosť a mier, tak som ochotná podstúpiť to.“

„Nikdy nenastane mier, Madyne. Ak ťa zabijú, Diakon rozpúta vojnu.“

„A práve preto s ním musím hovoriť a presvedčiť ho, aby sa pridali na našu stranu.“

„Nedovolím ti to, Madyne.“

„Ty už nemáš právo niečo mi zakazovať. Je to môj život a naložím s ním, ako budem chcieť,“ odvetila som tvrdohlavo a pobrala som sa do svojej izby.

Ďakujem za prečítanie. Dúfam, že Vás moja kniha zaujala a Vy ma podporíte kúpou. ☺

S úctou
Emily D. Beňová